

ACTA DE LA SESSIÓ PLENÀRIA DEL CONSELL DE CIUTAT

En el Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona, a les 18.10 hores del dia 7 de gener del 2010, sota la presidència de l'alcalde, l'Excm. Sr. Jordi Hereu i Boher, es reuneix en sessió extraordinària el ple del Consell de Ciutat sobre *L'Estat de la Ciutat*

Hi concorren

Vicepresidenta primera: Sra. Marta Cots i Sastre, presidenta del CJB.

Vicepresident segon: Sr. Alejandro Goñi Febrer, president de PIMEC–Comerç.

En representació dels grups municipals

Im. Sr. Carles Martí i Jufresa, representant del Grup Municipal Socialista; Im. Sr. Ricard Gomà i Carmona, representant del Grup Municipal d'Iniciativa Verds-Esquerra Unida i Alternativa; Im. Sr. Raimon Blasi, representant del Grup Municipal de Convergència i Unió; Ima. Sra. Àngels Estaller, representant del Grup Municipal del Partit Popular de Catalunya; Ima. Sra. Ester Capella i Farré, representant del Grup Municipal d'Esquerra Republicana de Catalunya.

En representació dels consells ciutadans de districte

Sr. Joan Bordetas i Castell, representant del Consell Ciutadà del Districte de l'Eixample; Sr. Joan Solé i Pujol, representant del Consell Ciutadà del Districte de les Corts; Sr. Salvador Barrau Viñas, representant del Consell Ciutadà del Districte de Gràcia; Sra. Roser Vallhonestà Molins, representant del Consell Ciutadà del Districte d'Horta–Guinardó; Sr. Josep Ortiz Sacristan, representant del Consell Ciutadà del Districte de Nou Barris; Sr. Antonio Fortes Gutiérrez, representant del Consell Ciutadà del Districte de Sant Andreu; Sr. Jordi Gras Mateu, representant del Consell Ciutadà del Districte de Sant Martí.

En representació dels consells sectorials de ciutat

Sr. Alfons López, representant del Consell Municipal de Medi Ambient i Sostenibilitat; Sra. Huma Jamshed, Consell Municipal d'Immigració; Sr. Carles Giner, representant del Consell de Cultura de Barcelona; Sr. Manuel Casas i Puig, Consell de Protecció i Defensa dels Animals; Sra. Maria Pilar Díaz López, Consell Rector de l' Institut de Persones amb Discapacitat; Sra. Maria Dolors Martí Solà, Consell Escolar Municipal de Barcelona; Sr. Josep Molina Ayala, representant del Consell de l'Habitatge Social de Barcelona; Sr. Antoni Navarro Monteys, Consell Assessor de la Gent Gran; Sr. Enric Piquet Miquel, representant de Consell de l'Esport; Sr. Enric Francès Gaspar, representant del Consell Municipal d'Associacions de Barcelona; Sr. Jordi Roglà de Leuw, representant del Consell Municipal de Benestar Social; Sr. Vicenç Gasca i Grau, Consell de Ciutat i Comerç, Sr. Ricard Riol, representant del Pacte per la Mobilitat.

En representació de les institucions rellevants de la ciutat

Sr. Oriol Bohigas Guardiola, president de l'Ateneu Barcelonès; Sr. Àngel Crespo Sánchez, secretari general de Comissions Obreres del Barcelonès (CC.OO.); Sra. Eva Fernández Lamelas, presidenta de la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona; Sra. Muntxa Villanueva Jolonch, representant de la Federació d'Associacions de Pares i Mares d'Alumnes de Catalunya (FAPAC); Sra. Marga Serra, representant de la Federació Catalana d'ONG pel Desenvolupament (FECONGD); Sra. Míriam Aranda, representant de la Unió General de Treballadors (UGT); Sr. Julio Ríos Gavira, representant de la Federación de Casas Regionales y Entidades Culturales en Cataluña (FECARECAT); Sr. Josep Carles Rius Baró, degà del Col·legi de Periodistes de Catalunya; Sr. Sergi Martínez, representant de la Universitat de Barcelona (UB); Sr. Buenaventura Bassegoda, vicerector de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB); Sra. Marisol Marques, vicerectora de la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC); Sr. Daniel Sierra, vicerector de la Universitat Pompeu i Fabra (UPF); Sra. Carmen San Miguel, presidenta de l'Associació Barcelona Consell de Cent; Sra. Àngels Guiteres Mestres, Taula del Tercer Sector Social de Catalunya.

En representació de les entitats del Fitxer General d'Entitats Ciutadanes

Sr. Enric Canet, representant del Casal dels Infants per a l'Acció Social als Barris; Sr. Lluís Domingo Llobet, representant de l'Associació d'Entitats Excursionistes del Barcelonès; Sra. Eulàlia Perarnau Clarasó, representant del Secretariat d'Entitats de Sants, Hostafrancs i la Bordeta; Sra. Felisa Pérez Antón, representant de l'Associació Benestar i Desenvolupament (ABD); Sra. Concepció Pujolar Contijoch, presidenta de l'Associació de Familiars

Alzheimer de Barcelona; Sr. Amadeu Quintana Jolonch, Coordinadora d'Entitats del Poble Sec; Sra. Alba Cuevas, portaveu de SOS Racisme; Sra. Francina Alzina, coordinadora territorial de la Federació Catalana de Voluntariat Social (FCVS); Sra. Maria Rosa Lunas Masnou, presidenta de la Federació d'Organitzacions Catalanes de Gent Gran, Dones i Família; Sr. Miquel Àngel Essomba, director del Centre UNESCO de Catalunya; Sr. Jordi Puig i Martín, Xarxa Comunitària de Sant Antoni; Sr. Javier García Bonomi, president de la Federació d'Entitats Llatinoamericanes de Catalunya (FEDELATINA).

Persones d'especial rellevància ciutadana

Sr. Joaquim Calvo Jaques; Sr. Carles Duarte Montserrat; Sra. Trinitat Capdevila Burniol; Sra. Elisenda Rius Berga; Sra. Rosa Romeu Tarragona; Sra. Maria Assumpció Vila Planas; Sr. Josep Güell Ramon.

Persones del Registre Ciutadà

Sr. Jacint Ribas Deix; Sr. Emilio Ruiz Pérez; Sr. Carlos Aledo Torres; Sra. Lluïsa Bertran Martí; Sra. Marta Galceran Bercher; Sra. Maite Regodón Muñoz; Sra. Mercedes Cerdà Ramos; Sra. Marta Gallego Gregorio.

Assistits per la secretària delegada, la Sra. Maria Jose Calvo.

Han excusat la seva assistència a aquesta sessió

Sr. Enric Sánchez Arias; Sr. Antonio Guillén Martínez; Sr. Albert Palazuié; Sr. Joan Rosell; Sr. Sebastià Salvadó; Sr. Lluís Sans; Sr. David Prujà; Sr. Ramon Salla Ardèvol; Sra. María José Vázquez Arias; Sr. Fabià Mohedano; Sr. Miguel Àngel Fraile; Sra. Rosa Gil Garcia; Sra. Núria Galán Orriols; Sra. Adela Subirana Cantarell; Sr. Enric Estrenjer Mortes; Sra. Cristina Dacruz Rovira; Sra. Carmen Fisse Segarra; Sr. Lluís Martín Garcia; Sra. Estel Muñoz Díaz; Sr. Enric Tomàs de Castro.

L'alcalde **inicia la sessió** donant la benvinguda a la totalitat dels membres del Consell de Ciutat i saluda els regidors i regidores, així com la vicepresidenta primera i el vicepresident segon del Consell.

Recorda que és un plenari extraordinari, amb un format diferent del que es fa servir normalment, i agraeix el fet que aquesta tarda del 7 de gener, en què la gent té ganes d'anar a passejar, hagin vingut al Saló del Consell de Cent de l'Ajuntament.

Comenta que es tracta d'un plenari en què, tant personalment com en nom dels regidors i regidores de l'Ajuntament, li agradaria escoltar l'opinió de tots i cadascun dels membres que vulguin fer un repàs de l'estat de la ciutat; que tot just acabem de començar l'any 2010, per la qual cosa iniciem, simbòlicament, una dècada nova, i que tots els punts de vista —tant els que analitzen el present, com els objectius per a aquest any i les perspectives de futur i a llarg termini— poden ser útils.

Agraeix als membres del Consell tot el que fan —individualment i col·lectivament— per a aquesta ciutat i, per tant, el treball dut a terme al llarg del 2009, que considera que ha estat fructífer. Creu que el Consell de Ciutat és un òrgan que cada vegada és més útil a la ciutat. Reitera que vol sentir i poder compartir les diferents opinions, visions i perspectives. Explica que l'ordre del dia té un punt únic, i que tot seguit es farà un torn obert de paraules per a tothom que hi vulgui intervenir i que es deixen per al final les intervencions de les dues vicepresidències. Afegeix que no té cap dubte que serà una sessió extraordinària i molt útil per a tothom.

Recorda que la propera setmana pronunciarà la conferència en què, des de fa molts anys, segons estableix la tradició, l'alcalde de Barcelona fa el balanç de l'any que es deixa enrere i presenta les perspectives per a l'any vinent i els horitzons de futur. També explica que allò que escolti, no només serà útil per a tothom, sinó que també li servirà per valorar els seus punts de vista, que li sembla que són fonamentals.

Finalment, diu que sempre ha considerat que el 2009 ha estat un any molt complicat per moltes raons; un any difícil per a qualsevol col·lectivitat, societat i país; per a una ciutat com la nostra; que és veritat que en moments difícils és quan es veuen més clarament les febleses, però també els valors i les forteses; que, com a alcalde, viu dia a dia les dificultats, però que cada cop està més convençut de la fortalesa i dels valors profunds d'aquesta ciutat, que en moments complicats es posen de manifest amb més contundència que mai, i que, després d'aquesta primera opinió, li agradaria iniciar el torn obert de paraules.

TORN OBERT DE PARAULES

► SR. JOAN BORDETAS, REPRESENTANT DEL CONSELL CIUTADÀ DE L'EIXAMPLE

Comença dient que vol traslladar el que creu que passa al seu voltant. Parla d'un estat anímic que no pot generalitzar, però que en el seu entorn sovint el sent marcat per dos fets: la crisi econòmica i els casos de corrupció que han sortit a la llum darrerament (Santa Coloma, Palau de la Música, Mallorca). Això el preocupa, perquè es tracta de dos elements que ataquen, fonamentalment, el que caracteritza la ciutat de Barcelona: una ciutat amb una xarxa associativa potent i coordinada, i amb uns ciutadans molt

participatius, els quals, quan se'ls dóna un missatge concret, demostren la seva implicació.

Creu que s'ha de tallar, perquè ha conegut molts polítics, casualment cap d'ells corrupte, però que això no és el que pensa la gent. Intueix que la crisi serà llarga i que la política pot donar vies de sortida, però que també s'hauria d'apel·lar a l'únic patrimoni que té la societat civil per fer front a aquests casos: la solidaritat.

Comenta que Barcelona té un potencial, que és la xarxa d'associacions, i que, per tant, el que vol comunicar a l'alcalde en aquests moments és que cal donar prioritat a la política de proximitat, perquè la gent noti l'escalaf, perquè davant d'aquestes situacions de dificultat, tornar al desencant és fàcil, i creu que no s'ho mereixen. Considera que la política de proximitat ha de ser racional i coordinada; ha d'utilitzar els agents del territori, que coneixen la realitat, la xarxa de què disposa l'Ajuntament, i ha de buscar solucions coordinades perquè la gent no se senti sola davant una situació que pot perdurar en el temps. Creu que Barcelona pot demostrar, una vegada més, el que ja ha demostrat molts altres cops, la seva capacitat d'implicació, i que la ciutat pot esdevenir, una vegada més, un referent.

Acaba dient que cal recuperar la il·lusió, recuperar la idea que junts podem fer-ho, i que per aconseguir-ho, no només s'han d'emprar tots els recursos —els econòmics—, sinó que també cal saber coordinar aquesta xarxa, perquè les persones afectades no pensin que són les úniques que viuen aquesta crisi.

► **SRA. ROSER VALLHONESTA**, REPRESENTANT DEL CONSELL CIUTADÀ DEL DISTRICTE D'HORTA – GUINARDÓ

Intervé per parlar d'una cosa que considera molt senzilla, però que al seu districte és molt important, i que li sembla que també es fa extensible als altres.

Diu que estan molt contents de tenir la quantitat d'obres que hi ha en marxa al barri, però que tothom té una mica la impressió que s'hauria de ser més rigorós a l'hora de fer-ne un control. Si bé comprenen que el fet de tirar endavant tantes obres al mateix temps és una cosa molt complexa, també creuen que s'és poc rigorós a l'hora de controlar-les, tant pel que fa al temps i a l'execució, com potser també als pressupostos, però que tot això repercuteix significativament en el benestar dels ciutadans, que han d'estar molt de temps en condicions precàries per accedir a casa seva.

Demana a l'alcalde que es procuri fer les coses al millor possible. Els amoïna el fet que encara que l'Ajuntament s'hi esforça i posa els diners per

complir el PAM i el PAD, es genera malestar i crítica entre tot el veïnatge perquè no ho porta a terme com cal.

► **SR. JOSEP ORTIZ**, REPRESENTANT DEL CONSELL CIUTADÀ DEL DISTRICTE DE NOU BARRIS

Comenta que quan es va presentar al plenari del Consell —pressupostos del 2009—, a Nou Barris ja van tenir la impressió que l'Ajuntament no tenia en consideració que es començava a perfilar l'amenaça de la crisi; una crisi que, evidentment, va esclatar el 2009, i que per això, ja aleshores, els demanaven que el pressupost tingués en compte la gent més feble dels barris.

Explica que recorda molt bé aquest tema, perquè si no fos així no tindria cap sentit el que vol dir a continuació. Diu que a vegades cal ser valent. Creu que si els barris sabien que hi havia crisi, que si les classes populars estaven sentint les crisis, l'Ajuntament també havia de saber-ho, i demana valentia perquè és l'única manera d'entendre's. Pensa que la ciutadania de Barcelona és una ciutadania molt voluntariosa i amb moltes ganes de participar, i que per això no se li ha d'ocultar la veritat, perquè la por no és —ni ha estat mai— una bona consellera. Diu que això vol que s'entengui «com una estirada d'orelles», que li sap greu pel cap de Govern, però que és així, i que calia dir-ho.

Observa que els agrada molt que la partida del pressupost per als projectes adreçats a les persones sigui més elevada que la que es destina «a la pedra», però potser no és suficient. No poden entendre que es vanaglorien de rebaixar els impostos, quan els impostos caldria fer-los d'una manera piramidal; és a dir, en una situació de crisi, en una situació en què molts ciutadans estan passant gana i no tenen un sostre —de vegades fins i tot són expulsats de la seva llar—, hauria de pagar més impostos qui més diners té.

Acaba dient que està segur i convençut que si anem per aquest camí de veritat, la participació i les ganes de pensar hi seran; si no és així, serà molt difícil d'aconseguir-ho.

► **SR. JOSEP MOLINA**, VICEPRESIDENT DEL CONSELL DE L'HABITATGE SOCIAL DE BARCELONA

Explica que davant l'escenari de crisi econòmica també estan fent un treball orientat a reforçar la protecció de les capes més febles de la societat.

Consideren que hi ha set punts bàsics que s'han de reforçar.

En primer lloc, fomentar les polítiques de prevenció dels desnonaments per falta de pagament, ja sigui d'hipoteques o de lloguer. És a dir, potenciar els ajuts de lloguer per a les famílies que ho necessitin; negociar amb les entitats de crèdit fórmules alternatives, a fi i efecte d'evitar els desnonaments per falta de pagament de les hipoteques; detectar, mitjançant les oficines d'habitatge i l'assistència social, qualsevol indicatiu de risc de qualsevol família que es trobi en perill de desnonament, i posar en marxa la maquinària administrativa per poder-ho evitar.

En segon lloc, potenciar la mesa d'emergència social, a fi i efecte d'augmentar el nombre d'habitatges públics destinats a aquesta finalitat, ja sigui davant de sentències judicials o d'altres circumstàncies.

En tercer lloc, potenciar les polítiques d'inclusió social augmentant els habitatges públics destinats a aquesta finalitat, mitjançant la coordinació amb entitats que treballin en aquest camp de la inserció.

En quart lloc, lluitar contra l'assetjament immobiliari. Davant de qualsevol indicatiu d'assetjament immobiliari, posar en marxa, també, la maquinària que ja està definida per evitar els assetjaments immobiliaris: mitjançant les oficines d'habitatge o fent ús dels instruments de l'Ajuntament.

En cinquè lloc, controlar l'estat de conservació del parc d'habitatges: fomentar la rehabilitació i la conservació dels edificis, inspeccionar-ne l'estat, activar els instruments d'ordres d'execució i, davant de la inactivitat, i a fi i efecte d'evitar la mort dels edificis, activar l'execució subsidiària, les multes coercitives i el dret de tempteig i de retracte.

En sisè lloc, dur a terme un control exhaustiu dels habitatges buits del parc públic d'habitatges. La gent ha de saber quants habitatges buits hi ha i la raó per la qual estan buits.

En setè lloc, la Plataforma pel Dret a un Habitatge Digne anuncia la necessitat d'instar el sector financer, en especial les caixes d'estalvis, a complir amb la seva funció social. La suspensió dels préstecs hipotecaris ha paralitzat l'economia i, en especial, el sector immobiliari. Ara que disposem d'un marc legal, d'una legislació d'habitatge que ens pot permetre avançar en el camp dels drets socials de l'habitatge, resulta que el sector financer no vol jugar aquest joc. Fins i tot l'Administració local està aturant molts processos d'urbanisme per manca de finançament. Cooperatives i altres entitats socials també tenen gairebé paralitzada la seva activitat per falta de finançament. Si les caixes d'estalvi no volen complir amb la seva funció, considerem que hauríem d'instar la banca pública a fer-la.

► **SR. RICARD RIOL**, REPRESENTANT DEL PACTE PER LA MOBILITAT

Saluda l'alcalde, els regidors i regidores, i els membres del Consell de Ciutat.

Diu que, com tothom sap, el Pacte és tota una institució en la història de la ciutat. Té més de deu anys, que han servit per aportar una visió plural i responsable, així com un intercanvi d'idees productiu que segurament, en el cas de la nostra ciutat, ha ajudat a enriquir l'evolució d'una mobilitat més sostenible.

Comenta que les estadístiques de Barcelona demostren que vivim en una de les deu grans ciutats d'Europa amb una mobilitat més sostenible i segura. El 71 per cent dels desplaçaments que es produeixen a la nostra ciutat s'asseguren sense necessitat de posar una moto o un cotxe al carrer. La nostra ciutat pot resistir més de sis milions de desplaçaments diaris, gràcies als ciutadans que fan un ús responsable de la mobilitat: des dels que opten per anar a peu, amb bicicleta o amb transport públic, fins als que, tot i emprar el vehicle privat, perquè el necessiten, en fan un ús racional, eficient i segur.

Ara bé, l'equilibri entre les diverses formes de mobilitat necessita una assistència contínua per part dels poders públics. Si l'Ajuntament no hagués obert un camí prou ample i segur, avui no tindríem tanta vida al carrer, tants comerços, tants vianants, tants ciclistes ni tants usuaris del transport públic.

Considera que, tal com tantes vegades ha proclamat el Pacte per la Mobilitat i les entitats que l'integren, cal promoure alternatives per millorar l'eficiència de la mobilitat i la qualitat de vida de la ciutat.

Millorar la qualitat de l'aire —una mesura urgent—, reduir dràsticament els accidents, evitar l'exclusió laboral i social dels qui no tenen permís de conduir, facilitar els desplaçaments dels qui tenen alguna discapacitat, reduir la congestió permanent o facilitar l'activitat econòmica, són objectius compartits per tot el Pacte per la Mobilitat. Però no està tot fet; per complir amb aquests objectius, necessitem continuar evolucionant.

Explica que l'any 2010 serà un any decisiu, perquè per primera vegada se sotmetrà a consulta popular un projecte urbà transcendental: la reforma de la Diagonal. Fa referència a l'acord de vint punts aprovat l'abril passat pel Pacte, i demana a l'Ajuntament que executi una reforma de la Diagonal que faci possible que vianants, bicicletes, transport públic i altres mitjans de transport sostenible siguin els protagonistes del nou disseny. Per aconseguir-ho, és imprescindible que el projecte vagi més enllà de la Diagonal. La reducció de vehicles de pas per aquesta avinguda ha de significar un traspàs de viatges cap al transport públic, i això només es pot garantir dissenyant una xarxa de transport que vagi més enllà de la

Diagonal: a part del tramvia d'aquesta avinguda, una xarxa d'autobusos «reflotada» per tota la ciutat, que generi una oferta més competitiva que l'actual, i la potenciació dels carrils bici, que a la Diagonal tenen una via molt estructurant.

A més, aquesta mobilitat sostenible ha d'anar acompanyada d'espais per a l'economia, d'espais per a la càrrega i descàrrega, que són elements bàsics per mantenir el teixit productiu de la ciutat.

El Pacte dóna ple suport al procés de reforma de la Diagonal, en què també participen des del Consell de Ciutat. De fet, és un pla que hauria de ser un pla de millora més global, d'acord amb els objectius del Pla de mobilitat urbana de la ciutat. Per tant, cal pensar, no només en clau de Diagonal, sinó també en els veïns i els visitants que es desplacen d'una banda a l'altra de la ciutat, i no tan sols a partir d'aquell carrer. Per això, tant des del Consell com des del Pacte, demanen més informació de les alternatives.

Acaba dient que, per poder assolir tots aquests objectius, necessiten que l'Ajuntament no s'aturi i que lideri amb força el canvi a la Diagonal, incloent-hi el procés participatiu. Les expectatives de millora d'aquesta reforma transcendeixen l'àmbit de l'avinguda; per això, les entitats que formen part del Pacte tenen moltes ganes de conèixer la nova oferta de mobilitat sostenible que dins i fora de la Diagonal ha de permetre convertir el transit actual —insegur i sufocant— en una mobilitat més sostenible, segura, equitativa i eficient, que és la màxima que demanen a aquest projecte.

► **SRA. HUMA JAMSHED**, REPRESENTANT DEL CONSELL MUNICIPAL D'IMMIGRACIÓ

«Senyor alcalde, senyors i senyores regidores, ciutadans i ciutadanes de Barcelona, bona tarda a tothom.

Com a vicepresidenta del Consell Municipal d'Immigració ens agradaria contribuir i col·laborar en la determinació de les polítiques a implementar a la nostra ciutat. Som conscients que l'ambient que es respira en alguns països d'Europa no afavoreix el respecte igualitari cap als immigrants. Sabem que, actualment, aquest estat és un dels més garantistes, però no ens conformem amb això. Les nostres reivindicacions són justes: simplement demanem ser ciutadans de ple dret en les nostres obligacions i en els nostres deures, com qualsevol altre ciutadà. Som un capital social i laboral d'allà on estem i on volem estar; per això els demanem que es mantinguin i que reforcem totes les polítiques que estan encaminades a crear una única ciutadania.

»D'altra banda, tenint en compte la poca oferta de treball que hi ha, ens preocupen els requisits per renovar la targeta de residència. Així, reclamem

una flexibilització pel que fa al requisit de temps cotitzat a l'hora de renovar-la, i esperem que la institució que representeu estigui al nostre costat. Hem de tenir en compte que les persones que no la puguin renovar, no marxaran. I preguntem si és millor que visquin amb dificultats en una situació regularitzada, o bé que passin a una situació irregular, amb el consegüent augment d'exclusió social i d'explotació laboral.

»En definitiva, per afrontar aquest moment tan difícil al qual ens acostem, ara, més que mai, cal que treballem units per aconseguir una ciutadania plena de totes les persones que construïm i que conformem la nostra ciutat. Estarem treballant per a aquest objectiu.

»Gràcies per la vostra atenció. Bon any 2010 per a tots i totes.»

► **SR. ANTONI NAVARRO**, REPRESENTANT DEL CONSELL ASSESSOR DE LA GENT GRAN

Saluda l'alcalde i la resta de membres del consistori, i tots els companys i companyes i amics i amigues del Consell de Ciutat.

Explica que parla com a representant del Consell Assessor de la Gent Gran de Barcelona, que al seu torn representa les més de tres-centes trenta mil persones —gairebé el 20 per cent del total de la població de Barcelona— que formen el col·lectiu de gent gran.

La seva intervenció tracta de dos punts, que consideren importants.

Un és el reconeixement —per part del consistori i, molt singularment, de la Regidoria d'Acció Social i Ciutadania— de la tasca significativa que s'està duent a terme per atendre les necessitats de la gent. L'altre té a veure amb el fet que, malgrat els esforços, les situacions problemàtiques i les dificultats continuen augmentant, i que per això cal fer un toc d'atenció. S'està davant d'una cursa que progressa, però que no escurça la distància. Atès que les necessitats no només són pròpies de les persones grans, també són extrapolables al conjunt de la població. Aquest és, actualment i en l'aspecte que estem tractant, l'estat de la ciutat.

L'altre punt que vol ressaltar és que, atès que som a punt d'encetar un període de deu anys decisius per a Barcelona, el Consell Assessor de la Gent Gran formula la demanda següent: que l'Ajuntament assumeixi la proposta promoguda per aquest Consell Assessor, consistent en la incorporació de Barcelona en la xarxa «Ciutats amigues de la gent gran», impulsada per l'Organització Mundial de la Salut, i en el desplegament de les accions previstes en el protocol establert per l'Organització Mundial de la Salut, perquè Barcelona sigui un exemple de ciutat amiga de la gent gran.

Aquesta iniciativa d'abast mundial preveu un abordatge integral d'aspectes essencials per millorar la vida quotidiana de la gent gran, com ara el transport, la salut, la participació, la informació, la inclusió social, l'habitatge, l'espai públic i els serveis socials. Tirar endavant aquesta iniciativa requereix la implicació transversal de totes les àrees i els departaments municipals.

Creuen que la incorporació en la xarxa «Ciutats amigues de la gent gran», impulsada per l'Organització Mundial de la Salut, pot contribuir a resoldre gran part de la problemàtica que avui dia, malgrat els esforços que s'estan fent, pateix la nostra ciutat en aspectes tan importants com els equipaments, les residències, els centres de dia, els habitatges equipats amb serveis, l'accessibilitat, el transport, la via pública, l'habitatge, els maltractaments, la solitud, l'abandonament, la intolerància, la situació econòmica, la pobresa, l'exclusió social... Afortunadament, l'assumpció dels protocols establerts per l'Organització Mundial de la Salut no significaria que Barcelona hagués de partir de zero. Com ja ha comentat abans, la tasca que s'està duent a terme és molt significativa. El Consell Assessor de la Gent Gran n'és conscient, però com a portaveu del col·lectiu de gent gran de Barcelona, considera que la incorporació en la xarxa «Ciutats amigues de la gent gran» és necessària, tant per aportar solucions com per rebre'n.

Acaba la seva intervenció dient que aquesta demanda la formula, en nom del Consell Assessor de la Gent Gran de Barcelona, com un objectiu més a assolir en el període de deu anys que ara encetem i que seran decisius per a Barcelona.

► **SRA. PILAR DÍAZ**, REPRESENTANT DEL CONSELL RECTOR DE L'INSTITUT MUNICIPAL DE PERSONES AMB DISCAPACITAT

Saluda l'alcalde, els regidors i regidores, i els membres del Consell com a representant de les persones amb discapacitat en aquest Consell de Ciutat.

Primer de tot agraeix els esforços que ha fet aquest Ajuntament per defensar la plena integració a Barcelona de les persones amb discapacitat, i fa referència a algunes de les iniciatives més rellevants que s'han dut a terme. Això, però, no vol dir que no valorin la resta d'esforços fets, per petits que hagin estat.

La dotació pressupostària extraordinària que es va assignar a principis de l'any 2009 al servei de transport especial, denominat «Porta a Porta», va ser indispensable per poder cobrir tota la demanda que hi havia en aquells moments: per disposar del servei, només calia trucar amb unes hores d'antelació.

El mes de maig, la regidora Imma Mayol va presentar els nous models de contenidors de disseny universal, denominats «Model Barcelona», accessibles per a tothom: una reivindicació del col·lectiu des de fa molts anys.

Recorda els importants esforços que s'han fet per poder disposar d'una platja accessible. A més a més, l'estudi de recomanacions per a la millora de l'atenció social a les persones amb trastorns mentals a la ciutat de Barcelona també ha estat molt significatiu.

Comenta que, tot i que encara no s'ha fet la consulta popular de la reforma de la Diagonal, agraeix la iniciativa per part de l'Ajuntament perquè les persones amb discapacitat visual puguin participar en igualtat de condicions que la resta de ciutadans a l'hora d'expressar la seva opinió de forma autònoma.

En un altre ordre de coses, la Confederación Española de Personas con Discapacidad Física y Orgánica (COCEMFE), representant de més de mil sis-cents entitats a escala estatal, va concedir a Barcelona el premi a la millor ciutat accessible. Tampoc no oblida fets tan rellevants com el vint-i-cinquè aniversari dels centres d'atenció precoç, ni el trentè aniversari de l' Institut Municipal de Persones amb Discapacitat.

Observa que Barcelona sempre ha estat capdavantera en iniciatives per a la defensa de la plena igualtat de les persones amb discapacitat, i que no podem baixar la guàrdia.

Opina que, com a representant de les persones amb discapacitat d'aquesta ciutat, com a persona amb diversitat funcional, i com a ciutadana de Barcelona, té l'obligació, no només de reconèixer els esforços fets per aquest Ajuntament, sinó també d'exigir noves accions per pal·liar les mancances que encara hi ha. Per aquesta raó, assenyala que no ens podem permetre el luxe de renovar 27.000 contenidors i que a hores d'ara encara no s'hagin fixat a terra per tal que la seva ubicació sigui correcta i adequada perquè les persones amb mobilitat reduïda, principalment, puguin accedir-hi i llençar-hi les escombraries.

També observa que des dels mesos de setembre i d'octubre han detectat una manca del servei «Porta a Porta». Truquen a les onze del matí per demanar un servei, però no se'n pot disposar fins a l'endemà. Els operadors de CEMTRAMSA diuen que el nombre de serveis està complet. Cal ampliar la partida pressupostària perquè es pugui cobrir tota la demanda.

Continua dient que l'any passat, gràcies al Pla d'inversió local, es va fer el Pla de parades de transport públic, i que el col·lectiu ha denunciat diverses vegades al Consell Rector de l' IMD, al Consell Executiu i a les mateixes comissions de transport de l' IMD la seva disconformitat, tant pel que fa al disseny del Pla de parades com a la seva execució. Considera que una

inversió d'aquestes característiques, de més de tres milions d'euros, s'ha de consensuar amb tots els representants de les persones amb discapacitat d'aquesta ciutat; que s'ha de tenir en compte la seva opinió, i que se'ls ha d'escoltar.

Per acabar, recorda el compromís que va adoptar el president de l' IMD, el Sr. Ricard Gomà, de reallotjar tots els usuaris de la residència Amílcar. Segons aquest compromís, el trasllat s'havia d'haver fet abans de Nadal, però no ha estat possible. Demana al senyor Ricard Gomà que no s'oblidi del que els va prometre.

► **SR. VICENÇ GASCA**, REPRESENTANT DEL CONSELL DE CIUTAT I COMERÇ

Saluda l'alcalde, els regidors i regidores, i els companys i companyes del Consell.

Es dirigeix a l'alcalde, en nom del Consell de Ciutat i Comerç, per manifestar-li que el col·lectiu està extremament preocupat per la crisi. Explica que els està colpejant fortament, que els afecta a tots, que el comerç està passant uns moments molt difícils, que farà tancar empreses, i que per superar aquest tràngol necessiten l'escalf i l'ajut de l'Administració, de l'Ajuntament i dels districtes. Diu que atès que els comerciants estan a peu de carrer, escolten i saben les dificultats que hi ha.

Volen i demanen sinceritat. Comenta que a vegades va bé dir que l'ampolla està mig plena, però que en aquests moments tan durs hem de ser realistes, hem d'enfocar la realitat i marcar uns camins perquè, quan sortim de la situació, estiguem una mica enfortits. Recorda que, a més a més, hi ha molts comerços que encara ho estan passant pitjor que la resta a causa de les dificultats ocasionades per algunes de les millores que s'estan fent a la ciutat, com ara les obres. Comenta que les comissions estan funcionant, però que volen que es mantinguin, que es potenciïn i que els ajudin a aconseguir que tot aquest entorn afectat pugui anar superant la situació en què es troba.

Ressalta que l'esclat de llum d'aquest Nadal ha estat una llum optimista, un canvi de tendències, i que s'han trobat esponsoritzacions per poder-ho fer. Demanen que això també es pugui ampliar a altres zones de la ciutat, i que el cost també sigui assumible per als botiguers, que són els que assumeixen aquestes despeses.

Per acabar, observa a títol personal que el gran problema d'avui és la confiança i la credibilitat. Creu que l'Ajuntament de Barcelona té la força suficient per imposar on calgui la credibilitat de la gent que ens està dirigint, i que amb el pes tan important que té a Espanya, hauria d'imposar aquesta credibilitat per sortir de la crisi que ens està colpejant a tots.

► **SR. MANEL CASES**, REPRESENTANT DEL CONSELL MUNICIPAL DE PROTECCIÓ I DEFENSA DELS ANIMALS

Dóna les gràcies a l'alcalde per oferir-los l'oportunitat de parlar, i diu que és la primera vegada que es dirigeix al Consell de Ciutat.

En primer lloc fa referència a un tema generalista. Explica que com a usuari d'un vehicle i estant a la zona verda, el fet d'haver de treure el tiquet cada setmana i pagar un euro li suposa força maldecaps, i que fins i tot li entra una mena de neguit perquè, especialment els caps de setmana, tan bon punt arriba dilluns diu: «Mare de Déu, ja me n'he descuidat!», i es troba la multa posada, perquè les nou del matí és una bona hora per posar multes.

Fa un prec a l'alcalde: que es parli del tema, però que, almenys, s'allargui aquest termini i que en comptes d'una setmana puguin disposar d'un mes o del temps que es determini. Diu que s'està parlant de pacificar el trànsit, però potser també seria bo que pacifiquessin tots els que utilitzen els vehicles d'una forma racional.

Passa a un segon punt, que fa referència al que ha succeït amb la gossera. Creu que encara no està prou perfilat, però que sembla ser que d'aquí a tres o quatre anys ja serà possible que aquesta gossera es deixi de dir *gossera* i s'anomeni *parc d'assistència i d'atenció*. Explica que estan en contacte amb la Sra. Mayol. Creu que durant aquest termini de tres o quatre anys, els nostres gossos abandonats no poden continuar com estan ara. Estan en contacte amb Medi Ambient i amb la senyora Imma Mayol, i parlen de la possibilitat de fer una rehabilitació de la gossera de la Rebassada.

Prega a l'alcalde que exerceixi influència perquè el Patronat de Collserola, d'una manera provisional, mentre durin aquestes obres, hi intervingui i aconseguixi ampliar una mica l'espai als voltants de la gossera, a fi i efecte d'assegurar una solució provisional per a aquests animals.

► **SR. ENRIC PIQUET**, REPRESENTANT DEL PLA ESTRATÈGIC DE L'ESPORT

Després de saludar l'alcalde, els regidors i regidores, i els companys i companyes, afirma que vol deixar constància de dos contrastos molt accentuats en la política esportiva de la ciutat.

Declara que està perfectament d'acord amb el fet que la ciutat contempli i atregui esdeveniments, com ara l'arribada d'un tour, el Campionat d'Atletisme, la Copa Davis, etcètera, perquè donen una imatge positiva del món de l'esport i, alhora, una imatge de la ciutat i de la seva economia,

però considera que aquests grans esdeveniments contrasten amb la vida una mica precària de moltes de les entitats que han fet gran aquesta ciutat i l'esport a Barcelona i a Catalunya; són entitats emblemàtiques —moltes d'elles—, amb molts anys d'experiència a l'esquena, que han aportat cohesió social esportiva i cultural entre els joves d'aquí i els nousvinguts, i que ara estan corrent un seriós perill d'extinció, com el JAC de Sants, que va néixer fa setanta-cinc anys, o que tenen problemes, com el Gaudí, el Bosco Horta, els Maristes Sant Joan, o els Lluïsos de Gràcia, una entitat que té més de cent anys.

Considera que les càrregues municipals de les instal·lacions esportives són abundants, malgrat que se situen per sota del cost, i representen un gravamen molt feixuc per al pressupost d'aquestes entitats, alhora que contrasten amb pràcticament tota la resta d'entitats que són fora de Barcelona, ja que no pateixen aquestes càrregues.

Comenta que un estudi va demostrar no fa gaire que a Barcelona manquen al voltant de deu d'instal·lacions esportives de barri, sales i pavellons per a la pràctica de l'esport de base, i es pregunta si l' Institut d'Esports de Barcelona coneix aquestes dades.

Acaba dient que vol deixar constància d'aquestes dues situacions tan discordants entre elles: la magnificència d'uns esdeveniments emblemàtics i de ressonància internacional, i la vida precària d'unes entitats que han fet gran Barcelona i també l'esport català.

► **SR. JORDI ROGLÀ**, REPRESENTANT DEL CONSELL MUNICIPAL DE BENESTAR SOCIAL

En primer lloc felicita tots els que han vingut a la sessió i valora el grau d'assistència en un dia com el 7 de gener. Diu que són el puzle que representa la ciutat, i que perquè es mantingui ha de tenir un fons que cohesioni totes les peces, que són les persones assegudes a la taula presidencial: l'alcalde, les regidores i els regidors. Els felicita, però els diu que el repte més gran a la vida sempre consisteix a mantenir les coses; en aquest cas, el potencial, l'intangible de la ciutat de Barcelona que hi ha avui en aquesta sala, perquè això vol dir que tots els que formen aquest puzle s'estimen molt Barcelona.

S'adreça a l'alcalde i comenta que li dirà alguna cosa, perquè suposa que això és el que espera. Assenyala que les persones pobres —els pobres, els que no compten ni en els plans d'ocupació, els que quan érem en el boom ells ja els estaven atenent, perquè l'estat del benestar no ho feia— li diuen que l'alcalde no és tan proper com abans, i que ja que ara té l'oportunitat de dir-li-ho, ho fa.

Pensa, en primer lloc, que la crisi de la qual estem parlant en aquesta sessió no és una crisi econòmica amb les mateixes característiques de les crisis dels anys vuitanta i noranta. Aquesta és una crisi de l'habitatge, i amb aquesta crisi de l'habitatge l'Ajuntament de Barcelona té l'oportunitat d'arribar a un acord amb les entitats financeres perquè es pugui ajudar les persones senzilles, les que entre tots vam convèncer que si no pujaven al tren era perquè no volien, i que estaven perdent una oportunitat, i que ara, en aquests moments, estan tornant les claus.

Considera que hem de ser un model de ciutat que demostrï que de la mateixa manera que, quan calia, es va ajudar les entitats financeres, sense que això ho digués la lletra petita ni la gran, aquesta ciutat —i el seu Ajuntament— ha de ser pionera a Espanya, a Europa i al món a l'hora de buscar solucions per reduir el patiment d'aquestes persones.

Diu que sent a parlar de la crisi econòmica, però —es pregunta—, i la crisi social? O és que les entitats de sempre les haurem de continuar sostenint? Diu que hi ha força entitats que aquest any han hagut de dedicar recursos extraordinaris molt notables i que ho han fet —potser no al cent per cent, però gairebé— amb donatius de particulars, i que això ho van fer els anys 2005, 2006 i 2007. Li sembla que ara tot són plans d'ocupació, i creu que si no fem alguna cosa, no descartarem la crisi social, perquè el deteriorament de les persones és molt gran. Sent a dir que començarem a crear ocupació a finals d'any, i es pregunta: «Què seran? Dos-cents mil, tres-cents mil, quatre-cents mil? Què vol dir això? Que estarem tres, quatre, cinc o sis anys per recuperar alguna cosa i que ja donem per descomptat com a bo que serà el 7 o el 8 per cent d'atur?», i es continua preguntant: «I el patiment de tota aquesta gent que no cobra? Doncs que vagin a les entitats d'acció social».

Acaba demanant a l'alcalde, no pas diners, sinó un compromís: tants llocs d'ocupació nous, tants llocs d'inserció laboral per a la gent pobra, perquè, si no és així, es pagarà amb processos d'acompanyament a les persones i, en molts casos, amb una situació de deteriorament de la salut mental, com la que ja tenim en aquests moments.

► **SRA. DOLORS MARTÍ**, REPRESENTANT DEL CONSELL ESCOLAR MUNICIPAL

Després de saludar l'alcalde, els regidors i regidores, i els membres del Consell de Ciutat, comença la seva intervenció.

Diu que, conscients de la importància de l'educació en el disseny de la nostra ciutat, vol remarcar i incidir en alguns temes per tal que es tinguin en compte i, a més a més, es potenciïn.

En primer lloc, acabar de consolidar el Consorci d'Educació com a model de gestió educativa de la ciutat amb la coresponsabilitat de les administracions i amb la descentralització de les zones educatives.

En segon lloc, incrementar l'índex de l'alumnat amb ensenyaments postobligatoris i una aposta decidida per la formació professional a la ciutat, apropant-la a les empreses i adequant-la a les necessitats del nostre mercat laboral.

En tercer lloc, assolir les fites marcades en el Pla d'escoles bressol i en el mapa escolar, tant de reforma com de nova construcció d'edificis, per tal de cobrir el màxim de places necessàries en la xarxa educativa pública.

En quart lloc, ser fidels a la idea de Barcelona com a ciutat educadora, i fer un seguiment dels plans d'actuació i de participació del projecte educatiu de ciutat.

I, finalment, tenir present que l'educació és un dels factors clau de la cohesió social mitjançant una política d'igualtat d'oportunitats, de coresponsabilitat de les xarxes públiques i privades concertades educatives en l'escolarització de l'alumnat nouvingut.

► **SR. JAVIER GARCÍA BONOMI**, REPRESENTANT DE LA FEDERACIÓN DE ENTIDADES LATINOAMERICANAS DE CATALUÑA (FEDELATINA)

Després de saludar l'alcalde i els regidors i regidores, fa referència al tema de la crisi. Assenyala que és molt dura amb el seu col·lectiu, i a la vegada una oportunitat per impulsar dues qüestions.

La primera, un impuls a la solidaritat i a la participació. Manifesta que el 2010 tenen la voluntat de prioritzar la participació dels nous veïns i veïnes de Barcelona. Pensen que en temps de crisi no pot ser que el 18 per cent de la població de la nostra ciutat sigui aliena als interessos generals, i que han de treballar més en xarxa amb el teixit associatiu. Comenta que, com a federació, també participen en la Taula d'Entitats del Tercer Sector Social de Catalunya, que volen treballar el tema de la interculturalitat des d'un eix transversal, i que aquesta aposta la necessiten, justament, no només perquè els immigrants puguin sortir d'aquesta situació, sinó també per sortir-ne com a societat.

Acaba dient que també impulsaran la participació del seu col·lectiu en el procés de la Diagonal, i que donen molta importància a la participació dels col·lectius llatinoamericans en les properes eleccions municipals, perquè volen formar part d'aquesta ciutat, no només com a habitants, sinó també, i principalment, com a ciutadans, i perquè volen construir el futur d'aquesta ciutat entre tots i totes.

► **SR. EMILIO RUIZ**, DE L'APARTAT DEL CONSELL DE CIUTAT DE CIUTADANS I CIUTADANES DEL REGISTRE CIUTADÀ

Es presenta com a ciutadà inscrit en el Registre Ciutadà i comença la seva intervenció:

«Alcalde, en el año 2009 que acaba de finalizar hemos celebrado los treinta años de ayuntamientos democráticos. Durante este período, Barcelona fue capaz de crear un modelo de gestión de la ciudad que ha sido un referente a escala nacional e internacional, gracias a un alcalde que fue capaz de soñar la Barcelona del futuro y de ponerse al frente de un equipo de políticos y técnicos que fueron capaces de diseñar y rediseñar la ciudad con talento y capacidad de gestión, que fueron capaces de movilizar la ciudad y de implicar al movimiento asociativo y sumar en el proceso a los trabajadores municipales. Todos recordamos la primera campaña de comunicación que lanzó el Ayuntamiento: «Barcelona més que mai», con su B, con los colores mediterráneos de Miró, que levantó los ánimos y el entusiasmo de los ciudadanos de Barcelona.

»La descentralización administrativa, la ciudad de las personas, la separación entre el ámbito político y el ámbito gerencial, el concepto de espacio público, la convivencia entre patrimonio histórico y modernidad, la reinención de un barrio industrial, el Poblenou, para convertirlo en empresas de conocimiento, etcétera, definen el modelo Barcelona. El modelo Barcelona ha sido asumido y adoptado por muchas ciudades y ha inspirado a otras. Durante años, la ciudad de Barcelona ha sido visitada por muchos políticos y técnicos de ciudades de todo el mundo. Los Juegos Olímpicos del 92 fueron la puesta de largo del estilo Barcelona. Para todos los que esos días de agosto vivimos la magia de la ciudad, es un recuerdo muy difícil de olvidar.

»Para muchos especialistas, el Fórum de las Culturas del 2004 marcó, por su mala gestión, un punto de alarma, y a partir de entonces el modelo de ciudad de Barcelona entró en crisis y precipitó el descontento ciudadano. El cambio de las condiciones económicas y sociales ha hecho que el modelo de ciudad de Barcelona de los ochenta y noventa haya quedado obsoleto. El crecimiento de la inmigración, el aumento de la población, la crisis económica, la precariedad laboral, las altas tasas de paro, la inseguridad ciudadana, la alta ocupación del espacio público por inmigrantes y turistas, etcétera, hacen que en Barcelona se respire ahora un cierto pesimismo entre los ciudadanos y aumente la sensación de crisis como ciudad.

»Ante este panorama de crisis del modelo de ciudad que todos, más o menos, estamos percibiendo, yo le pediría, alcalde, que en su conferencia sobre el estado de la ciudad nos sorprenda a todos y se ponga al frente para rediseñar un nuevo modelo de ciudad para Barcelona que devuelva la

ilusión a la ciudadanía y vuelva a implicar al movimiento ciudadano y a los trabajadores municipales en un proyecto de ciudad que profundice y llegue más lejos en todos los ejes que configuran el modelo Barcelona.

»Yo le pediría que durante todas esas noches que faltan hasta el día de su conferencia, sueñe con la Barcelona que quiere para el año 2020, que nos explique sus sueños, que el día de la conferencia del estado de la ciudad nos explique su proyecto de rediseño de modelo de ciudad, que se ponga al frente del equipo municipal que preside y que lidere el talento del equipo humano y técnico que el Ayuntamiento de Barcelona tiene. Sólo debe saber elegirlo bien. Y que busque aliados en la sociedad civil, que está pidiendo un cambio.

»Si sus sueños miran hacia el futuro y no hacia el pasado, a su lado tendrá una mayoría importante de ciudadanos. Le deseo que tenga felices sueños. La ciudad de Barcelona se lo agradecerá.»

► **SR. JACINT RIBAS**, DE L'APARTAT DEL CONSELL DE CIUTAT DE CIUTADANS I CIUTADANES DEL REGISTRE CIUTADÀ

Manifesta que, com a membre del Consell de Ciutat i com a president de l'associació ADDAN, vol assenyalar uns quants punts, que exposa tot seguit.

Barcelona és, per ara, una suposada capital del respecte vers els drets de tothom i de la tolerància. En aquesta línia de respecte i de tolerància, no es pot permetre que s'impedeixi la convivència entre persones que tinguin ben desenvolupada la capacitat afectiva de conviure, qualsevol que sigui el grau de nuesa que desitgin mantenir, tant pel que fa a les platges com a altres llocs. I, per deixar això ben clar, afirma:

«Si la tolerància i el respecte són mutus, tal com és desitjable, les persones poden conviure amb civisme, qualsevol que sigui el grau de nuesa que decidim mantenir, encara que prefereixin portar una peça de roba.

»Tot i que enguany, gràcies a la reforma del Codi Penal efectuada segons la Llei orgànica 3/1989, de 21 de juny, hem celebrat els vint anys de despenalització de la nuesa simple, encara queden moltes persones, potser grups polítics sencers, que troben a faltar alguna normativa jurídica basada en la moral dominant, que resulti prou útil per perpetrar la discriminació de les persones en funció de si desitgen anar vestits o no per tal d'establir guetos que evitin la mútua convivència respectuosa i tolerant per practicar la discriminació sexista sobre el pit femení o per usar els infants com a arguments de les seves mancances educatives.

»Cal remarcar que, amb la nova regulació del 1989 dels delictes d'escàndol públic i la supressió de la tipificació com a faltes de les conductes que

atemptaven contra la moral, es va deixar totalment obsoleta una praxi jurisprudencial que havia castigat per escàndol públic el fet de banyar-se nu en una platja: sentència del Tribunal Suprem del 2 i el 9 de maig del 1984. El Codi Penal no es va adequar a aquesta despenalització fins a l'any 1996.

»La nuditat simple i voluntària ja és un dret suficientment reconegut. Hi ha resolucions del Parlament de Catalunya, el tríptic del 2004 de l'Ajuntament de Barcelona, suficient jurisprudència, el Codi Penal, la Constitució, l'Estatut català, el Llibre blanc de drets europeus, i ciutadans que ja l'exerceixen quotidianament amb tranquil·litat, respecte i normalitat, només interrompuda pels menysteniments d'intolerants. Ha estat present amb notable èxit a la Mostra d'Entitats de la Festa de la Mercè d'aquest any, també present a la celebració dels deu anys de l'Oficina de la No Discriminació, present a les eleccions municipals i europees. Hem fet cent mil quilòmetres en bicicleta per Barcelona, curses del Corte Inglés i bicicletades, i el primer Congrés de Masculinitats de l'Ajuntament de Barcelona, i altres. La nuditat, doncs, ja suficientment demostrada, ha arribat a ser un costum i una tradició que, com a creença de molts, queda directament emparada pels articles de la Constitució espanyola i també per l'Estatut d'Autonomia català.

»Vestir-se és una activitat que cobreix el cos humà, que la natura ha fet nu. Només les persones amb manca de respecte o francament intolerants poden tergiversar-ho i definir el manteniment de la nuesa com una suposada activitat, i donar-li un nom com nudisme o naturisme per tal de poder-la assetjar com una activitat molesta i perseguir-la tot seguit. El textilisme és un veritable problema d'inactivitat o de manca de respecte i d'intolerància que cal eradicar. És la mateixa actitud que assenyala les persones segons una característica humana, com el gènere, l'orientació sexual o l'ètnia, per tal de donar arguments que justifiquen el sexisme, l'homofòbia, el racisme o la discriminació legal. Assenyalar un gueto per fer creure que es tolera i es respecta la nuesa no és més que una mostra de menysteniment a la pròpia normativa municipal.

»No n'hi ha prou amb pronunciaments tebis que estableixin que no es persegueixi la nuesa a la platja, perquè la inacció davant de tothom que pugui veure trepitjat el seu dret a mantenir la nuesa a la platja —sigui en soledat o en companyia d'altres persones, nues o vestides— ja forma part d'una acció dirigida a extingir-ne el dret; una violència institucional per omissió. En lògica conseqüència, cal anular el gueto que a Barcelona assenyala una platja naturista que en moments de major intolerància va ser útil per donar una sensació de modernitat en una època encara dictatorial. El problema principal és que el manteniment d'aquest gueto encara serveix d'argument per vexar qui vulgui mantenir la nuesa a la platja i per impedir la convivència tolerant i respectuosa en altres platges.

»Ara que es treballa en comissions pel futur del turisme a Barcelona, ha de quedar ben clar que Barcelona reconeix els drets, que els accepta i que no

discrimina. A la propaganda 2010 de turisme —tríptics, etcètera—, cal que s'informi que la nuditat és quelcom natural a Barcelona; milions de turistes de qualitat ho esperen així. Ens oferim com a úniques entitats assessores que poden desenvolupar-lo comptant amb la revista de l'Ajuntament.

»Aprofito l'avinentesa per assenyalar que l'Ajuntament de Barcelona ha estat el primer, que coneguem, que ha reconegut i que, per tant, ha deixat ben clar, que la nuesa és permesa a tota la ciutat, i que les forces de seguretat han de vetllar per protegir aquesta llibertat ciutadana.

»Queda encara per deixar ben clar, com ja ha fet l'Ajuntament de Mataró, que tot el tram de platges és lliure per estar-s'hi amb qualsevol grau de nuesa. La qualitat democràtica de Barcelona milloraria absolutament amb un pronunciament d'aquesta mena, que fins ara no s'ha fet prou públic, per moltes pors, creiem. Cal que, si és necessari, s'apliqui l'article 63.b de la normativa per donar tranquil·litat al turisme de qualitat que desitja un pronunciament clar a favor de la llibertat per triar entre mantenir la nuesa o vestir-se de forma lliure.»

► **SR. CARLES GINER**, REPRESENTANT DEL CONSELL DE CULTURA

Inicia la seva intervenció dient que, en una situació de crisi, cal afrontar amb urgència les situacions més peremptòries, cosa que ha quedat clara en les intervencions que l'han precedit; la capillaritat de la crisi, que arriba a àmbits i a sectors diferents, sovint, d'una manera especialment dolorosa. Alhora, però, cal aprofitar les pròpies potencialitats, perquè la crisi no es pot convertir en un «anar-se llepant les ferides». Especifica que Barcelona necessita rellançar-se, i que sense aquest rellançament, difícilment —ni la municipalitat ni cap de nosaltres— estarem en condicions d'assumir reptes ambiciosos com els que se'ns presenten davant nostre.

Explica que la cultura compleix una funció essencial en la configuració de la personalitat de la ciutat. És una expressió de sensibilitat i de dinamisme; ens dignifica i ens projecta internacionalment. Quan volem atreure algú a la ciutat, parlem de Gaudí, de la Pedrera o de la Sagrada Família; de la Fundació Miró, del Museu Picasso, del Liceu, del Palau de la Música, de Domènech i Montaner, de tot allò que s'hi encarna i s'hi representa.

La cultura és un territori on les institucions públiques i la societat civil conflueixen i construeixen. És molt important que aquest esperit es respiri a la ciutat, i que les institucions públiques i el treball de les entitats —de totes elles—, puguin aconseguir, unint-se, que la ciutat es reconegui en la cultura i que hi vegi una oportunitat.

Acaba dient que és un moment per tornar a apostar per la cultura, pel suport a la creativitat, als nous talents de la vida artística i literària, i per

renovar el compromís amb el nostre patrimoni. Recorda la iniciativa del Museu de les Ciències Naturals i de l'edifici Fòrum. Considera important, per exemple, que el Castell dels Tres Dragons no es quedi desconnectat d'aquest projecte museístic; que no es deixi enrere la restauració del projecte d'Oliva Artés; i que s'aposti a fons pel projecte del Born. La crisi no hauria de frenar un projecte de ciutat on la cultura és i ha de continuar sent fonamental.

► **SR. JOSEP GÜELL**, DE L'APARTAT DE PERSONES D'ESPECIAL RELLEVÀNCIA CIUTADANA

Saluda l'alcalde, els membres del consistori i els amics del Consell de Ciutat.

Explica que vol posar l'accent en un tema que considera primordial i en el qual, segons li consta, l'Ajuntament està fent moltes millores i no té abandonat: la qüestió de l'ordre públic. Creu que és un tema de gran importància, sobretot en aquests moments de crisi, i que té una gran relació amb el que fa referència al turisme.

Comenta que Barcelona ha demostrat ser el bressol de grans contingents turístics, i que hem de procurar d'anar-ho mantenint. Després afegeix que aquí, a més dels nostres delinqüents —que desgraciadament entren i surten reiteradament dels jutjats per tornar a fer una altra vegada les seves malifetes— també hi ha el tema de la immigració. Dóna la benvinguda a les persones de bona voluntat i que, per descomptat, segueixin els nostres costums i els nostres sistemes de ser, i els agraeix les manifestacions de voler formar part, totalment i absolutament, del règim —per dir-ho d'alguna manera— de convivència d'aquesta ciutat. Ara bé, els seus delinqüents se sumen als nostres, de manera que cada vegada van aflorant més conjuntament.

Proposa un sistema —no sap si està previst jurídicament o penalment— segons el qual, la persona que delinqueixi reiteradament sigui enviada un altre cop al seu país. Aquest sistema estalviaria diners a l'erari municipal, a la Generalitat i al Govern, i permetria d'arribar a tenir una imatge pulcra que realment convidés qualsevol persona del món a venir a aquesta ciutat, sobretot ara que Barcelona té un impacte mundial gràcies a una sèrie d'esdeveniments que ja s'han posat de relleu.

Agrairia sincerament a l'Ajuntament de Barcelona que aquest tema se'l prenguéss molt seriosament, de manera que posant-se en contacte amb la Judicatura, amb la Fiscalia, amb els nostres legisladors, s'arribés a canviar el sistema, si és que s'ha de canviar, o a establir unes mesures que siguin autènticament coercitives, ja que si no es fa així, la situació s'anirà degenerant i arribarà un moment que serà insostenible.

► **SRA. ELISENDA RIUS**, DE L'APARTAT DE PERSONES D'ESPECIAL RELLEVÀNCIA CIUTADANA

Inicia la seva intervenció dient que quan va saber que el senyor alcalde volia escoltar-los, va agafar la publicació que recull la conferència de l'any passat (no va poder anar a la Pedrera) i la va llegir. Li va agradar com definia Barcelona i els valors que tenia: iniciativa, gosadia i creativitat; adjectius molt atractius. També va dir que contra la crisi, més Barcelona; i després va afegir: «Més Barcelona que mai».

Comenta que a la conferència va explicar que durant els anys 2008 i 2009 es van tirar endavant grans plans: el d'immigració, el d'ocupació, el Pla integral de manteniment, el Pla de serveis socials, el Pla de desplegament sanitari; que van costar molt, que van fer molta feina i que van tenir el consens de tots els agents econòmics i socials del moment. També va dir que el punt bàsic era la cohesió social, els barris i els seus equipaments, i va especificar quantes escoles bressol, biblioteques, zones verdes, equipaments esportius, espais públics s'havien fet, i que tenen una estratègia de progrés econòmic que consisteix a tenir més comerç, a potenciar els nous actors, i que això crea més cohesió social, i que per aquesta raó augmentaven el pressupost —un 20 per cent, creu— en promoció econòmica.

Comenta que, després d'haver-ne fet un balanç, es pregunta què han vist els ciutadans de tot això, si realment han vist un 20 per cent més; és a dir, els plans d'ocupació que s'han fet o les noves empreses que s'han creat, o el recolzament que ha tingut el comerç, perquè resulta que quan parla amb altres ciutadans li diuen: «És que als nostres barris el comerç està tancant. I no hi ha caliu als barris; cada vegada el comerç de proximitat està més fotut.»

Quant a la transformació urbana, afirma que li ha de donar la raó a la Sra. Roser Vallhonestà: hi ha moltes obres. I quan parla amb un ciutadà, diu: «Ostres, és que quan trobin el tresor, les obres s'hauran acabat, oi?». Realment n'estan una mica cansats. Diu que no sap si les obres s'han de planificar d'una altra manera, si s'han de fer pausadament. La transformació urbana està bé, però, tanta, els està deixant una mica esgotats.

Respecte a la visió metropolitana, l'alcalde deia a la conferència que començaria un nou àmbit institucional metropolità. Suposa que amb això vol dir un nou Govern intermedi entre el municipal i el comarcal. I es pregunta què s'ha fet aquest any, perquè ella ho desconeix.

Pel que fa a la capital mediterrània, deia que hi ha projectes nous i que s'ha creat una àrea que ho dinamitzarà tot per atreure projectes internacionals;

que és molt atractiu i que va amb tot allò de la creativitat i de tenir una Barcelona més potent. Ella tampoc no sap què s'ha fet, i pregunta què preveu el Pla de treball per al 2010 amb relació a una veritable acció comercial, de màrqueting públic i per fer Barcelona atractiva.

També fa referència al Pla estratègic de turisme, que el Consell de Ciutat està treballant en una comissió, i concretament a l'Hospital de Sant Pau, que es volia obrir a la ciutat. Comenta que tampoc sap què s'ha fet aquest any, i que el ciutadà continua sense conèixer Sant Pau. Ha fet una mini enquesta i resulta que la gent ni tan sols sap que és Patrimoni de la Humanitat.

Després, tornant al que havia dit al començament, afegeix:

«Vostè va dir iniciativa, gosadia, creativitat. Són valors molt seductors, que em suggereixen moviment, canvi, noves idees. I, lligant-ho amb el que ha dit el seu company Emilio o el senyor Duarte, diu que necessitem concretar el projecte Barcelona, necessitem relançament. Fins ara ens hem centrat a desplegar plans que s'han pactat, i ara toca executar-los. M'imagino que aquests plans, que es van aprovar el 2009, ara tenen diners, però hem de continuar creant noves coses. Barcelona ha de tornar a ser a l'avantguarda, i no crec —i això és una visió personal— que ara hi sigui. No som innovadors en cap política concreta. Aleshores, necessitem il·lusionar, necessitem ser una mica ambiciosos, perquè davant la crisi, que és un fre i que ens deixa a tots molt paralitzats, tirem endavant amb idees, ni que siguin boges, i perquè tornem a il·lusionar els ciutadans i ciutadanes de Barcelona; em sembla que ho necessiten».

► **SRA. TRINI CAPDEVILA**, DE L'APARTAT DE PERSONES D'ESPECIAL RELLEVÀNCIA CIUTADANA

Saluda l'alcalde, els regidors i regidores, els companys i companyes, i explica que se sent extremament orgullosa de pertànyer a aquest Consell de Ciutat i de veure quins companys... Subscriu la majoria de les intervencions que s'han fet fins al moment i diu que realment es poden sentir orgullosos, que l'Ajuntament de Barcelona es pot sentir orgullós de tenir tots aquests ciutadans que avui són aquí, i que el motiu principal pel qual hi són és que s'estimen la ciutat.

Comenta que el fet de parlar l'última representa un desavantatge, perquè moltes de les coses que hagués pogut dir ja les han comentat els companys que l'han precedida. El que voldria dir al senyor alcalde, però, i a l'equip de govern és que, tal com comentava l'alcalde a l'inici d'aquest acte, realment comencem un nou any i comencem una nova dècada. Entén que l'Ajuntament de Barcelona ha d'estar al costat dels dèbils, de la gent que més ho necessita, que ha de mantenir el compromís. Diu que, com a

treballadora del moviment veïnal durant un munt d'anys —trenta-cinc—, entén que l'Ajuntament ha de mantenir els compromisos d'equipaments dels barris de la ciutat de Barcelona; aquests equipaments que d'un PAD passen al proper, i que en molts barris —concretament, a l'Eixample— no s'acaben de dur a terme.

Creu que en un moment de crisi real és quan les administracions, en aquest cas l'Administració municipal, estan més obligades que mai a dur a terme tots els equipaments que són vitals per a la ciutat, i que els compromisos que s'han adoptat amb els barris de la ciutat s'han de fer durant el mandat que s'acabarà el proper any.

També li preocupa una cosa que creu que es podria solucionar amb molts pocs diners i que ha denunciat en diverses ocasions, concretament, cada vegada que ha tingut l'ocasió de parlar amb el senyor Gomà, i és que l'any 2008 es va retirar el passi gratuït de transport públic per a la gent gran, que molts d'ells tenien des de feia vint anys.

Explica que el senyor Gomà li va dir que li respondria, cosa que encara no ha fet, i vol aprofitar el fet que avui és aquí per demanar a l'alcalde que tots els avis i àvies de la ciutat de Barcelona, que durant molts anys han tingut aquest passi gratuït de transport públic, el puguin tornar a tenir. Tenen tot el dret que se'ls retorni, perquè quan les persones són molt grans, i de vegades tenen un sou de 520 euros al mes, per anar al casal de la gent gran han d'agafar l'autobús, encara que només sigui per un parell de parades, perquè tenen dificultat per desplaçar-se.

Felicita a tothom i l'alcalde per l'acte d'avui, perquè creu que està molt bé que preguntis què pensen els ciutadans. Felicita també algunes iniciatives importants que viurà la nostra ciutat, com ara que aquesta primavera, per primera vegada, els ciutadans majors de setze anys puguin votar per decidir quin projecte de la Diagonal volen, perquè és important. Però també demana a l'Ajuntament que la participació —aquesta participació amb la qual tots ens omplim la boca— sigui una participació real, que les entitats que treballen als barris realment puguin participar d'una manera activa; que els consells de barri no siguin uns consells purament informatius on l'Ajuntament va a informar els barris de les obres, dels projectes, sinó que la participació dels ciutadans i ciutadanes es tingui veritablement en compte i sigui una participació real.

► **SRA. MUNTSÀ VILLANUEVA**, REPRESENTANT DE LA FEDERACIÓ D'ASSOCIACIONS DE PARES I MARES D'ALUMNES DE CATALUNYA (FAPAC)

Subscriu tot el que ha dit la senyora Dolors Martí, i incideix especialment en el tema dels centres públics que concentren un nombre d'alumnat nouvingut més alt. Els preocupa moltíssim aquest aspecte, ja que han

observat que en els darrers temps, en lloc d'haver-hi una tendència a la millora, les coses estan empitjorant.

Explica que en el resum de matriculació del curs 2007-2008, a Barcelona hi havia 78 centres públics que tenien més d'un 30 per cent d'alumnat nouvingut i que, en canvi, en el curs 2008-2009, de 78 centres es va passar a 91. No veuen que l'Administració —en aquest cas el Consorci d'Educació de Barcelona— posi els mitjans necessaris per canviar aquesta tendència, i això els preocupa molt especialment, perquè aquesta situació no afavoreix la cohesió social i pot generar veritables centres gueto.

► **SR. MIQUEL ÀNGEL ESSOMBA**, REPRESENTANT DEL CENTRE UNESCO DE CATALUNYA

Després de saludar l'alcalde, les senyores i els senyors regidors, les senyores i els senyors membres del Consell de Ciutat, assenyala que els catalans i les catalanes saben molt bé allò que «a les penes, punyalades» i que parlant de dites importants en dates com aquestes, li sembla positiu el fet que, com també han dit altres persones que l'han precedit, es faci aquest Consell de Ciutat a principis de gener, perquè puguin parlar i demostrar aquesta capacitat de reacció davant els problemes, que no és la primera vegada que la ciutat els viu de manera diferent, però que, en tot cas, té el capital suficient per poder-los afrontar.

UNESCO és, en essència, dues coses: dimensió internacional i educació. I és aquí, bàsicament, on li agradaria concentrar les dues qüestions que vol aportar al plenari.

Pel que fa a la dimensió internacional, creu que a ningú no se li escapa el fet que Barcelona és una ciutat absolutament coneguda arreu del món, i això és fruit, evidentment, del consistori, però també de totes les ciutadanes i ciutadans que des del comerç, des de l'esport, des del moviment associatiu, des de les universitats, i també des de la UNESCO, estan fent coses i estan treballant; estan contribuint a aconseguir que això sigui així. La seva preocupació és que sovint perceben que aquest coneixement no sempre es tradueix en reconeixement.

La ciutat de Barcelona és un pol d'atracció per fer-hi congressos científics, per exemple, o un lloc de destinació privilegiada per a estudiants Erasmus, i per a altres milions de coses. Ara bé, més enllà d'això, moltes vegades no es transmet de manera eficaç i raonable que Barcelona és una ciutat líder, pionera en creació de coneixement, en capital humà.

Fa una proposta concreta: que la Direcció de Relacions Internacionals de l'Ajuntament de Barcelona tingui la possibilitat de convocar totes aquelles entitats dins del mateix organisme públic municipal, però també dins del que seria el teixit associatiu de la nostra ciutat, entitats privades sense

ànim de lucre que treballem des d'aquesta dimensió internacional, perquè puguin trobar-se, discutir i reflexionar a fons com poder fer realitat això que el consistori ja ha assumit: la necessitat de projectar Barcelona, però no tant des del punt de vista de la quantitat com de la qualitat.

També estan preocupats per l'educació a Barcelona, davant el que és una situació de crisi econòmica. La ciutat de Barcelona no s'escapa del que són les mitjanes de fracàs escolar, i això posa de manifest un repte: la mateixa ciutat ha de començar a assumir progressivament la necessitat de reflexionar sobre com repensem el dret a l'educació, perquè el dret a l'educació no només significa poder anar a l'escola; també vol dir que aquest anar a l'escola es pugui traduir en un èxit educatiu.

Demana a l'alcalde, però també a tots els grups municipals que tenen representació de la ciutadania, un esforç i un treball molt important i a fons per evitar aquesta «lacra» del fracàs escolar i fer realitat el principi de tolerància zero enfront d'aquest fracàs.

Fa una proposta concreta: que durant l'any 2010, des dels diferents organismes educatius, el Consell Municipal d'Educació, el mateix Consorci, com a gran gestor de l'educació a la ciutat de Barcelona, el mateix esperit del projecte educatiu de ciutat i l' IMEP, es convoqui una conferència per mirar de combatre aquesta qüestió que no s'acaba de resoldre.

Comenta que també cal repensar el dret a l'educació; tenir present que educació vol dir alguna cosa més que escolarització i que, per tant, s'ha de prendre més consciència del fet que garantir el dret a l'educació a la ciutat de Barcelona significarà que cada nena i cada nen, cada infant, cada jove, i també cada persona adulta, tindrà oportunitats educatives sempre i a tothora. Cal reprendre l'esperit del projecte educatiu de ciutat, cosa que han intentat dur a la pràctica, però, malauradament, en els últims temps s'han vist reduïdes les partides pressupostàries i la possibilitat d'eixamplar aquesta bona pràctica que anava resolent aquestes qüestions i que ara, no saben gairebé per què, s'ha quedat congelada.

Acaba dient que no vol que sembli que en la seva intervenció no ha parlat de la crisi econòmica, i és que la possibilitat de superar-la d'una manera eficaç i segura, amb sostenibilitat hi serà, precisament, perquè la imatge de Barcelona és la imatge d'una ciutat que del coneixement en fa una bandera, que atraurà pols significatius de coneixement, i que persones i sectors importants podran veure en la ciutat de Barcelona un lloc privilegiat per fer-hi feina i no només turisme o períodes de vacances. A més a més, quan parla d'educació, també està parlant de crisi econòmica, perquè tot indica que la solució de la crisi vindrà de la millora del sistema productiu i, per descomptat, de l'educació i de la formació.

► **SR. ENRIC CANET**, DIRECTOR DE RELACIONS CIUTADANES DEL CASAL DELS INFANTS DEL RAVAL

Agraeix a l'alcalde el fet que es posi de diana i a tret. Creu que tots estaríem d'acord a dir que Barcelona va bé, perquè ens agrada i perquè ens l'estimem amb un desesperat dolor; que hi ha moltes coses positives, però que en aquesta sessió han de reflexionar sobre les coses que no els agraden de Barcelona i que voldrien millorar. Comenta que hi ha coses que funcionen molt bé i que això, evidentment, es deu al consistori, però també a totes les entitats, a totes les persones i a l'immens teixit associatiu d'aquesta ciutat.

Assenyala que el que li preocupa en especial és la fragmentació que vivim, la falta d'una il·lusió col·lectiva a tota la ciutat, o diverses il·lusions col·lectives als barris.

Pensa que en aquesta ciutat hi ha capacitat de sensibilitat respecte a la gent més vulnerable, i demana a l'alcalde que, a més de parlar, faci d'aglutinador del teixit, que és la ciutat de Barcelona, per anar solucionant els problemes. Diu que no pot ser que hi hagi tants òrgans de participació i tan poc aglutinament per tirar endavant projectes col·lectius. Demana a l'alcalde un lideratge a l'ombra, des del consistori, i que es deixi que siguin les persones, les entitats, que tirin endavant, perquè el consistori és el que ha estat escollit democràticament, el que té eines més potents, potser, que les que té el teixit associatiu.

Pensa que hi ha un problema seriós: el fet que hi ha unes persones que no són ciutadanes, i que això és greu. Parla de la gent nouvinguda, que en aquests moments tenen veritables problemes i que ningú no recorda que han aportat el 50 per cent del producte interior brut del país i que durant vuit anys ens han ajudat a créixer. Diu que si han vingut és perquè els hem cridat, perquè hem necessitat mà d'obra que ens ha ajudat a millorar aquesta ciutat i aquest país, i que ara tenen problemes amb els permisos de treball. Considera que l'Ajuntament, encara que això no formi part de la seva competència, ha de liderar un treball seriós amb els òrgans corresponents de l'Administració perquè aquesta qüestió es resolgui.

També li preocupa que aquesta gent nouvinguda, que no ve a robar —una persona no fa 3.000 quilòmetres i es juga la vida per venir a robar—, sinó que ve a buscar una millor qualitat de vida, ara és pel carrer. Demana a l'alcalde que també lideri que totes aquestes persones —tinguin papers o no— es considerin éssers humans. Està convençut que l'Ajuntament no empenirà mai la iniciativa que volia fer la ciutat de Vic: considerar-los ciutadans de ple dret, perquè considerar-los éssers humans està per damunt de qualsevol paper administratiu.

També li hauria agradat que la ciutat de Barcelona i el seu consistori haguessin pogut liderar un altre tema que ha estat molt greu: el fet que hi

ha hagut gent que ha tingut problemes d'alimentació. Li preocupa que el dret a l'alimentació no estigui garantit per l'Administració pública. Li preocupa que les entitats privades siguin les que tirin endavant tot això, perquè no són elles les que ho han de fer. Poden col·laborar amb l'Administració pública, però l'Administració pública ha de trobar mecanismes perquè tothom mengi. No hi ha d'haver cues davant de Càritas ni de les parròquies; s'ha de garantir l'alimentació per a tothom, de la mateixa manera que es garanteix un llit hospitalari o una plaça escolar. Considera que l'Administració hauria d'haver vetllat més, gestionant una solució a través de les empreses d'alimentació, de les entitats bancàries, de les caixes.

Proposa que l'Ajuntament faci pedagogia per aconseguir que la ciutadania de Barcelona sigui sensible a aquest problema. Està segur que tots els membres del Consell estan col·laborant —o volen col·laborar— per millorar aquesta educació, perquè no s'estigmatitzin les persones ni els grups, perquè no hi hagi caps de turc, perquè no hi hagi gent que realment els considerem dels altres. Tots són d'un cantó, tots són ciutadans.

Per acabar, demana a l'alcalde que es vetlli perquè no hi hagi delinqüència i, posats a demanar, atès que es calcula que el que actualment defrauden les grans fortunes a la hisenda pública equival a deu mil vegades el que roben les persones amb els «bolsos» i amb les carteres, que també es treballi perquè les grans fortunes no defraudin l'erari públic.

► **SRA. FRANCINA ALSINA**, COORDINADORA TERRITORIAL DE BARCELONA DE LA FEDERACIÓ CATALANA DE VOLUNTARIAT SOCIAL

Saluda l'alcalde, els regidors i regidores, i els companys i companyes del Consell de Ciutat.

En primer lloc vol saber si s'ha produït alguna novetat respecte a la situació de les tres persones segrestades mentre feien una acció de voluntariat: l'Alicia Gámez, l'Albert Vilalta i el Roque Pascual.

En segon lloc, es fa ressò d'una inquietud que s'ha recollit a la seva Federació per part d'entitats que treballen en el sector de la pobresa i que han vist incrementades d'una manera força important les seves prestacions al llarg de l'any 2009, i que per a l'any següent preveuen un creixement de demandes, en comprovar, en els pressuposts del 2010, que la partida pressupostària de convenis amb entitats sense ànim de lucre és, inicialment, de poc més de 10 milions d'euros, quan la del 2009 va ser de 12 milions. Vol saber si finalment es mantindrà la xifra aprovada, o si s'ha pres alguna mesura per poder-la incrementar, i quan podran conèixer les entitats destinatàries d'aquesta partida l'import que els ha estat assignat.

Per acabar, diu que no saben de cap iniciativa de voluntariat corporatiu com a tal, organitzada en el marc d'ajuntaments rellevants de més de vint mil habitants, però sí que coneixen iniciatives particulars d'una colla de funcionaris municipals, concretament de l'Ajuntament de Barcelona, que es constitueixen en una associació i que prioritzen actuacions anualment, com ara «Barcelona Acció Solidària» o «Barcelona 0,7». Pregunta si, com a consistori, ho consideren una línia de treball estratègic per al futur i, per tant, si pensen posar fil a l'agulla, a curt o a mig termini. Si fos així, a la Federació li interessaria conèixer-ne els detalls per poder-hi col·laborar.

► **SRA. ALBA CUEVAS**, PORTAVEU DE SOS RACISME

Saluda a tothom i diu que des de SOS Racisme també volen aprofitar aquest moment de tancament i d'obertura d'un any per fer referència a la crisi que va marcar l'actualitat de l'any passat i que sembla que continuarà estant present en aquest que comencem.

Comenta que en moments de crisi és fonamental que les administracions públiques, i sobretot les que són més properes, facin una aposta fonamental per treballar la cohesió social, doncs en moments difícils les situacions es radicalitzen i és més fàcil que es produeixin conflictes.

Creuen que cal fer una aposta per l'increment en polítiques socials, a fi i efecte de combatre situacions de racisme i xenofòbia que, malauradament, en moments de crisi s'agreugen. I que és responsabilitat de l'Ajuntament, com a govern proper, imposar aquest tipus de mesures en favor de la convivència i la cohesió social.

Explica que no estan tranquils amb algunes de les gestions que l'any passat es van dur a terme des de l'Ajuntament de Barcelona per fer front a diversos problemes que es viuen als barris. Es tracta de situacions en què es barregen problemes diversos, molts d'ells relacionats amb la precarietat en què viuen algunes persones que, a causa de la seva *situació administrativa*, no són considerades ciutadanes. Seria el cas, entre altres, de la venda ambulat al port, de les treballadores sexuals als carrers del Raval i també de la batuda de llauners en aquest mateix barri.

Està d'acord amb el fet que aquests casos demanaven una actuació per part de l'Ajuntament, però també és cert que aquestes situacions van lligades a problemàtiques diverses i que per poder-hi donar una resposta, cal entendre l'arrel del problema. No comparteix que aquestes actuacions se centrin en la presència policial i en la persecució de certs col·lectius, cosa que fa que se'ls acabi assenyalant com a culpables de part de la problemàtica de la ciutat, perquè així només s'aconsegueix que aquests col·lectius s'amaguin i es facin invisibles, amb la qual cosa encara esdevenen més vulnerables.

En canvi, pensen que sí que és un bon camí —i aquesta iniciativa també s'està duent a terme des de l'Ajuntament— potenciar les coordinadores de barri que estan fent una bona tasca en la gestió de l'espai públic i de la convivència en el seu territori —com s'ha fet recentment al Poble Sec—, i que és un repte per a aquest any, i per a propers, que l'Ajuntament, el teixit associatiu, la societat civil i altres agents treballin plegats amb el propòsit de donar una resposta a la problemàtica.

Assenyala que amb l'aprovació, l'any passat, de la reforma de la llei d'estrangeria, que continua amb la retallada de les persones estrangeres, es castiga la solidaritat entre ciutadanes i ciutadans a l'hora de donar cobertura o d'ajudar a mantenir la residència d'una persona en una situació irregular. Aquest nou article, sumat, malauradament, a la situació que aquests dies s'està vivint a Vic, i que també ha estat criticada per nombrosos agents socials i polítics, posa de manifest que les administracions més properes tenen una manera de gestionar que s'allunya molt de vetllar per la igualtat i la no discriminació dels ciutadans i ciutadanes. Creuen que s'ha de fer un esforç a escala de tot el país —i els ajuntaments tenen un paper fonamental a l'hora d'evitar que es donin situacions d'aquest tipus— i garantir que totes les persones que viuen a la nostra ciutat es puguin empadronar, ja que aquest és un requisit fonamental per poder accedir a les prestacions de serveis bàsics.

Comenta que quan s'inicia un nou any és el moment de pensar en els reptes que se'ns plantegen com a ciutat, i que volen aprofitar l'ocasió per plantejar-ne dos. Consideren que cal donar resposta des de la igualtat d'oportunitats dels fills i filles de la immigració. Aquestes segones i terceres generacions, que ara ja són el present i que també són el futur de la nostra ciutat, cal que puguin desenvolupar els seus drets com a ciutadans i ciutadanes que són. I també creuen que és important fer possible que l'agenda de la ciutat es caracteritzi per fer front a les mancances que tenim com a ciutat i no pas pels esdeveniments polítics que es puguin desenvolupar al llarg de l'any.

Acaba dient que cal treballar per combatre les desigualtats, apostant per la convivència i la igualtat d'oportunitats i de drets a la nostra ciutat.

► **SRA. MONTSE BENITO**, REPRESENTANT DE LA FEDERACIÓ D'ONG PER AL DESENVOLUPAMENT (FECOGD)

Saluda l'alcalde, les regidores i els regidors, i les companyes i els companys del Consell de Ciutat.

Comenta que durant l'any que acaben d'acomiar, les entitats que formen part de la Federació Catalana d'ONG per al Desenvolupament i, en general, totes les persones i institucions que treballen i viuen la solidaritat de

Barcelona han hagut de reflexionar i de reaccionar davant els reptes que els ha plantejat la dura crisi econòmica que ha impactat els seus barris, les seves famílies i el seu entorn. Alhora, però, també han hagut de respondre a la gravíssima incidència d'aquesta autèntica crisi global en els països empobrits en què treballen.

I continua dient:

«Per citar només una dada, durant el 2009, segons la FAO, hem superat de llarg la xifra de deu milions de persones que pateixen fam al món, la qual cosa significa que anem justament en direcció contrària a l'acompliment dels objectius del mil·lenni per al 2015. És evident que això no ens ajuda a avançar cap a un món més just i sostenible i segur. En aquest difícil context, pensem que la millor aportació que podem fer les ONG que treballem en l'àmbit de la cooperació internacional i la solidaritat a la nostra ciutat és contribuir a crear la consciència de ciutadania global; una ciutadania global, no només per mantenir la sensibilitat cap a manifestacions molt més greus de la crisi que es pateix en altres indrets del planeta, sinó per fer-nos més conscients de la interrelació entre les manifestacions de les crisis més properes i allò que passa al món.

»Ja no podem mirar —com si fossin fenòmens que no tenen res a veure amb nosaltres— ni la inseguretats alimentària abans esmentada, ni la crisi mediambiental ni l'impacte del canvi climàtic, ni la fallida del model de consum energètic. Tots aquests reptes requereixen una acció decidida, solidària i compromesa. Una capacitat d'acció que la nostra ciutat ja ha demostrat en altres moments crítics. Esperem que ara també sàpiga trobar les forces que li permetin de fer-ho. Aquesta acció s'ha de dur a terme en dues direccions alhora. Hem de saber reaccionar construint alternatives socials justes i sostenibles a aquests reptes en la nostra ciutat i, a la vegada, mantenir els compromisos solidaris al món. Saber lligar i donar coherència a aquests compromisos locals i globals és, en la nostra opinió, el que marcarà la diferència en favor d'una sortida social solidària i inclusiva a la crisi.

»Una sortida digna de la nostra història i de la nostra gent, perquè tots sabem que el discurs dels que diuen que per resoldre els nostres problemes ens hem d'oblidar del món, que la solidaritat només és per a quan ens sobren els diners, és una mica demagògic. S'ha de contribuir a superar la confusió dels qui, en definitiva, confonen la solidaritat amb la beneficència, entesa en el sentit més restrictiu, deslligada dels conceptes de justícia, drets humans i ciutadania, tant a dins com a fora de casa. Ben al contrari, ara és quan hem de demostrar que tot allò que durant els darrers anys s'ha plasmat en lleis de cooperació, plans i pressupostos, era fruit d'una estratègia sòlida i que no trontolla tan bon punt les coses comencen a canviar.

»Els desafiaments que tenim per endavant ens reclamen, cada cop més, alternatives a una bona part del model de ciutat, de transport, d'infraestructures, de consum, de comerç, d'inclusió social, que hem de construir... que s'han construït en les darreres dècades d'una cultura del creixement i dels negocis il·limitats. I també demanem ajustar-ho i fer-ho coherent amb la nostra tasca solidària al món, tant per part de les institucions com de les entitats. Així, per exemple, hem de contribuir amb la nostra pràctica ciutadana, social, econòmica i política —tant a casa nostra com en l'àmbit de la cooperació internacional— a neutralitzar la inoperància de cimeres internacionals frustrants, com la del novembre passat a Roma contra la fam, o la del canvi climàtic que fa poc va tenir lloc a Copenhaguen.

»I, parlant de desafiaments, no podem deixar de recordar aquí els veïns i veïnes Alicia, Roque i Albert, que avui no poden ser entre nosaltres. Hem de reconèixer que aquest fet és un altre exemple de problema global: l'ús de la guerra i l'armamentisme i el terrorisme o violència política com una forma de resolució de conflictes. Ja no és un fenomen que observem per televisió, sinó que aquest cop ens ha vingut a afectar directament a través de conciutadanes i conciutadans. Volem expressar, un cop més, la nostra solidaritat amb les famílies i amics i amigues d'aquests companys i companyes, així com la petició a les administracions responsables d'esmerçar tots els esforços necessaris perquè puguin tornar a ser entre nosaltres al més aviat possible.

»Finalment, esperem que durant el proper any es mantingui el nivell de concertació i millora de la cooperació internacional entre tots els agents de la ciutat per avançar i aprofundir en el nostre treball i per fer front a tots els reptes i, sobretot, que aquest esforç no es quedi entre nosaltres, sinó que sapiguem fer pedagogia i el transmetem i l'encomanem a tota la ciutadania. Sabeu que per fer aquesta tasca sempre podeu comptar amb la Federació Catalana d'ONG per al Desenvolupament.»

► **SR. JOSEP CARLES RIUS**, DEGÀ DEL COL·LEGI DE PERIODISTES

Saluda a tothom i comenta que, com a degà del Col·legi de Periodistes, vol agrair l'alcalde que escolti el Consell de Ciutat abans de pronunciar la seva conferència sobre l'estat de la ciutat.

Explica que, com tothom sap, aquesta conferència se celebra en el marc del Col·legi de Periodistes pràcticament des de l'inici dels ajuntaments democràtics; és una tradició cívica de la ciutat, i és el moment en què l'alcalde explica els seus projectes per a l'any, a més de fer balanç de l'any anterior. Per això considera molt positiva la sessió d'avui, perquè és un acte de transparència, de diàleg i de participació: unes eines imprescindibles per implicar tots els ciutadans i ciutadanes en els projectes col·lectius de la

ciutat. Afirma que això sempre és important, però pensa que en aquests moments en què estem afrontant una crisi tan profunda, encara ho és molt més.

Recalca que Barcelona, al llarg de la seva història, sempre ha estat a l'altura dels reptes que ha hagut d'afrontar, i considera que en aquests moments el gran repte consisteix a fer front a la crisi. Pensa que un dels grans patrimonis de Barcelona és la seva capacitat i solidaritat, la seva capacitat de reacció davant l'adversitat. Creu que el veritable model de Barcelona —a part d'un model urbanístic, econòmic i cultural— és la cohesió social, i que, ara, el consistori i el conjunt de la societat tenim el gran repte de preservar aquest patrimoni.

Demana a l'alcalde i al consistori que liderin aquesta reacció ciutadana contra la crisi, que aconseguixin implicar el conjunt de la societat; que, de la mateixa manera que el 92 hi va haver la gran il·lusió col·lectiva de transformar Barcelona, ara el gran projecte col·lectiu consisteix a combatre aquesta crisi. Pensa que el consistori compta amb el gran potencial de solidaritat que té aquesta ciutat, i que ara mateix el gran repte és atendre les urgències d'assistència a la gent que està patint més aquesta crisi, crear projectes a mig i a llarg termini que facin aquesta ciutat més forta, més creativa, més competitiva; amb més autoestima i formació per aconseguir que quan arribin altres crisis —perquè aquesta se superarà— estiguem més preparats per fer-hi front.

► **SRA. CARME SAN MIGUEL**, PRESIDENTA DE L'ASSOCIACIÓ CONSELL DE CENT

Saluda l'alcalde, els regidors i regidores, i els membres del Consell.

En primer lloc agraeix en nom de l'Associació Consell de Cent —l'associació d'exregidors i exregidores d'aquest Ajuntament— la possibilitat de participar en els diferents consells de la ciutat i, com a antics regidors i regidores, de poder continuar copsant de prop l'estat i el pols de la ciutat, a fi i efecte d'aportar també el seu punt de vista i la seva percepció, fins i tot, d'aquelles actuacions que els semblen correctes, ja que creuen en la participació. Diu que per a ella, el fet de ser aquí, escoltant el que les diferents associacions i entitats de Barcelona opinen sobre l'estat de la ciutat, és tot un privilegi.

Comenta que parlar al final té els seus inconvenients, perquè hi ha coses que ja s'han dit i que no es vol repetir, però sí que vol ressaltar que en algun punt concret estan absolutament d'acord amb el que ha expressat el membre del Pacte per la Mobilitat: el fet que el tema de la Diagonal s'hauria d'interpretar des del punt de vista integral de moviment i d'idea de tota la ciutat, més enllà de la Diagonal en si mateixa.

En canvi, pel que fa a les zones verdes, creu que han estat un èxit de la ciutat, un èxit el fet que per vint cèntims al dia puguis tenir el teu cotxe en el teu barri i al carrer.

També explica que no comparteix el pessimisme de la ciutat. Creu que en aquests moments la ciutat és molt incòmoda a causa de la quantitat d'obres que s'hi estan fent, però que això és activitat, això és força, això és vida i considera que, en tot cas, el que tenim és un problema d'acomodació; acomodació de l'allau de gent que ha vingut perquè aquesta és una ciutat que té oferta —de treball, de possibilitat de viure—, i no els hem pogut donar —o no han pogut trobar— les expectatives que tenien.

Fa un prec a l'alcalde. Diu que Barcelona ha estat nomenada per acollir la secretaria de l' Euromediterrània, capital de l' Euromediterrània, i que això és una gran oportunitat perquè la ciutat adquireixi força i protagonisme en aspectes diferents dels que ja té ara i que s'han comentat aquí. Creu que en el camp de la política, en el camp del desenvolupament i de la solidaritat, hem de fer, a partir d'aquest nomenament, un gran paper. Però també creu que és el gran desconegut de la ciutadania, que s'hauria d'explicar més què és el que fem o el que farem, perquè la gent té la percepció que si es vol arreglar l'Hospital de Sant Pau, és per posar-hi certes instal·lacions, i està bé, perquè la visualització dels llocs físics és important, però caldria explicar més els continguts, les realitzacions, les oportunitats, les ofertes i les petjades que ja està deixant en el món aquesta situació nostra a la ciutat.

► **SRA. EVA FERNÁNDEZ**, PRESIDENTA DE LA FEDERACIÓ D'ASSOCIACIONS DE VEÏNS I VEÏNES DE BARCELONA

Saluda a tothom i els desitja un bon any.

Comença la seva intervenció dient que al llarg de gairebé tres hores només s'ha parlat de la crisi des de la perspectiva dels riscos i dels dèficits, i que ara vol plantejar la crisi des de la perspectiva de les oportunitats que ens obre en aquests moments.

Explica que, d'una banda, el tema dels col·lectius més vulnerables és una preocupació compartida per pràcticament totes les persones que han parlat, però que cada any hi ha un increment de pressupostos en el capítol d'atenció a les persones. També saben, i ho han dit les entitats que donen un servei directe a aquests col·lectius —Càritas, Casal del Raval—, que aquests esforços no són suficients. Sembla que les necessitats creixen d'una manera exponencial. Quan ara tornem cap a casa, segur que trobarem alguna persona dormint al carrer; a les nostres escales hi ha dones grans que viuen soles i que sovint només cobren una pensió de misèria. Són realitats que ens avergonyeixen, realitats que ens copsen, que ens han de fer reaccionar. De l'altra, des del capítol de l'oportunitat, hi hauria una gran

quantitat de llocs de treball adreçats a la cura d'aquestes persones. Tenim un important dèficit en aquest camp, i això ens permetria de generar una gran ocupació, que hauria de ser de qualitat.

En segon lloc, i en el marc del capítol de les oportunitats, pensen que la desacceleració que s'està produint a partir de la crisi ens pot donar l'oportunitat de repensar dos grans capítols.

D'una banda, el tema de l'habitatge: plantejar polítiques públiques d'habitatge que prioritzin altres formes, tant de tinença com de convivència, en l'habitatge.

De l'altra, l'accés turístic, perquè aquest decreixement pot ser una oportunitat per repensar —cosa que ja s'està fent en el Pla Estratègic— i prendre mesures més decidides, com ara estendre la moratòria d'establiments turístics a altres barris que ja estan molt saturats d'oferta i d'ocupació turística.

La tercera proposta té a veure amb la desmoralització i la desafecció que hi ha. Pensen que cal fer una aposta molt decidida per la regeneració democràtica, i que avui, veient el que està succeint en altres llocs d'Europa, és important que no es banalitzï, que no es deteriori la idea de la política, perquè és un element cabdal, de primer ordre.

En aquest sentit demanen que cada cop s'aprofundeixi més en totes les formes de participació, que siguem capaces i capaços d'anar generant mecanismes cada vegada més amplis, que d'alguna manera visibilitzin que la participació realment té un sentit i que les polítiques de participació tenen un impacte.

Finalment ressalta que ells, com moltes altres entitats, estan implicats en la consulta de la Diagonal, i que els preocupa que s'hi introdueixi la tercera opció. Pensen que, atès que és la primera vegada que s'opta per aquesta modalitat, hauria de ser un procés exemplar que generi una experiència extrapolable i ampliable a moltes altres consultes a la nostra ciutat.

► **SRA. FELISA PÉREZ**, DIRECTORA TÈCNICA DE L'ASSOCIACIÓ BENESTAR I DESENVOLUPAMENT

Saluda l'alcalde, els regidors i regidores, i tots els companys i companyes.

Diu que està molt orgullosa de participar en el Consell de Ciutat, perquè aquesta tarda totes les intervencions han connectat amb la realitat de la ciutat. Assenyala que a tots ens agradaria ser alts, rossos, guapos i prims, a més de tenir èxit i una bona salut, perquè aleshores és molt fàcil integrar-se en la societat.

Ressalta que tota la tarda s'està parlant de la crisi, que farà augmentar el nombre de persones sense sostre, en exclusió, amb problemes de salut mental, amb problemes de drogodependències i de malalties infeccioses.

Considera que per donar una resposta adequada a aquests ciutadans i ciutadanes, a vegades, i per desconeixement d'alguns serveis, es generen, per part d'alguns veïns i veïnes, posicions de por, victimistes, intransigents, insolidàries. En aquests casos recomana el diàleg, però també fermesa, lideratge i planificació en l'execució dels serveis, sense pensar en els vots.

Comenta que com a entitats ciutadanes s'han de posicionar i han de buscar estratègies d'enteniment en el territori, de diàleg i de sensibilització, i actuar amb metodologies professionals. Creu que si no es fa així, si no s'actua i no es creen els equips adequats a les necessitats reals i amb els serveis adequats, la situació actual d'atur, de drogues i d'exclusió de moltes persones pot esdevenir una taca d'oli que farà que ens penedim de no haver-hi fet la inversió necessària. A més, no cal dir que el nivell de patiment i de deteriorament de les persones que es troben en aquestes situacions no tindrà marxa enrere.

► **SR. ÀNGEL CRESPO**, SECRETARI GENERAL DE COMISSIONS OBRERES DEL BARCELONÈS

Saluda a tothom i se suma als agraïments a l'alcalde. Creu que els ofereix una doble oportunitat: l'oportunitat que l'alcalde i els regidors i regidores els escoltin, i, a més a més, l'oportunitat de conèixer els plantejaments dels altres, doncs en coneixen alguns, però no tots, i pensa que això és un fet molt important.

Considera que parlar al final no representa cap problema, en el sentit que s'hagi dit tot, sinó un avantatge, perquè moltes de les qüestions que s'han plantejat, especialment des dels consells sectorials —en molts dels quals hi participen com a Comissions Obreres— són qüestions que assumeixen plenament i que, per tant, eviten reiterar coses que ja s'han dit.

Creu que hi ha un fil conductor o element important en totes les intervencions, la qual cosa expressa una mica la manera de ser o la voluntat de la gent que integra el Consell de Ciutat: ser capaços de valorar tot allò positiu que té la ciutat. Considera que, alhora, el fet d'estimar-se la ciutat també fa que siguin molt crítics amb ella i que, per tant, somniïn amb una ciutat diferent, una ciutat que encara sigui millor, i creu que la il·lusió que avui li pot fer a l'alcalde el fet de ser el *Rei Mag* que escolta tothom és la que tenen ells quan posen les sabates i somnien un futur millor o somnien altres qüestions.

Opina que totes les intervencions han plantejat el tema de la crisi com un element que està planejant sobre tot. Creu que bàsicament s'ha posat molt

l'accent en un dels elements de la crisi: fer-li front. Considera que, en essència, davant la crisi hi ha dues qüestions fonamentals a afrontar. D'una banda atendre les persones més colpejades —aquest és un element central—, desenvolupant algunes polítiques socials i millorant-ne d'altres, així com desenvolupant, també, serveis públics que puguin atendre aquestes polítiques i que, a més a més, puguin generar estàndards de qualitat pel que fa a com s'atenen aquestes polítiques. Pensa que la qualitat en l'atenció és un element fonamental. No n'hi ha prou amb una atenció urgent, prestada de qualsevol manera, sinó que ha de tenir uns estàndards de qualitat determinats. Creu que el desenvolupament de la qualitat dels serveis i de les polítiques socials és un element central a l'hora de fer front a la crisi i també, en molts casos, de crear ocupació.

En segon lloc, creu que el que cal és que l'Ajuntament no es limiti a les competències que té. Alguna vegada ha sentit dir a l'alcalde que res del que passa a la seva ciutat i del que li passa a la seva ciutadania li és aliè. I, evidentment, la crisi és la qüestió més important que li passa a la seva ciutadania, encara que moltes vegades sigui molt invisible.

Explica que la pobresa tendeix a la invisibilitat, però que aquesta pobresa actual —una part important de les persones colpejades per la crisi treballen en el sector de la construcció i són immigrants— encara és molt més invisible que en altres situacions anteriors. Per tant, creu que en aquest sentit és essencial exercir lideratge per veure com sortim d'aquesta crisi. Cal tenir en compte les polítiques socials, però també com ens reactivem econòmicament.

Creu que la ciutat de Barcelona també ha de tenir una opinió envers algunes qüestions, com ara el paper que han d'exercir les caixes d'estalvi o el paper del sector financer en general davant la crisi. El que no pot ser és que no estiguin jugant aquest paper. Preferiria que tinguéssim una banca pública, però si ja se la van malvendre en el seu moment, ara el que cal fer és, també des de l'àmbit públic, exigir responsabilitats a aquest sector financer.

Pel que fa a temes com ara la política industrial, considera que s'ha de passar de les paraules als fets. Abans de la crisi dèiem que la indústria no era necessària; després hem redescobert la política industrial. Creu que ara hem de ser conscients del fet que si volem tenir valor afegit hem de tenir tot el cicle del producte, des del disseny fins a la producció; si no és així, tampoc no tindrem els serveis que van associats a aquesta producció. Per tant, també és fonamental plantejar-se ja mesures concretes, plantejar-se que hi ha espais industrials o zones industrials que no són requalificables —perquè una requalificació d'aquestes en els temps d'especulació ha representat una fugida d'empreses importantíssima en una ciutat com Barcelona—, però també cal recordar que Barcelona és una de les poques ciutats d'Europa que al centre encara hi té un espai com la Zona Franca, potencialment industrial i, en aquest sentit, caldria aprofitar-lo.

Opina que també s'ha d'apostar per tots els temes de control i seguiment del que s'està fent. Creu que no només hem de mirar que la gent tingui un contracte, sinó que, a més a més, treballin en bones condicions; de vegades dóna la sensació que s'estan fent hores extres, quan de fet caldria contractar més gent, perquè hem tingut obres els diumenges, els dissabtes... És clar que també és veritat que en alguns casos no es pot contractar més gent, perquè hi ha un límit.

També s'ha d'aprofitar per millorar els plecs de condicions, per posar condicions als contractants que permetin la inclusió social, però que també permetin garantir les condicions de treball de la gent.

L'altre element és com reactivem l'economia, perquè si no reactivem l'economia, no generem llocs de treball ni generem una sortida a la crisi diferent. Recorda que durant la crisi dels noranta, hi va haver un any de *décalage* entre la recuperació del PIB i l'inici de la recuperació d'ocupació. Explica que aquí encara no hem començat la recuperació del PIB, i que no sortirem de la crisi fins que no recuperem uns nivells d'ocupació com els que teníem abans. No n'hi ha prou amb començar a recuperar PIB.

Fa referència a un acudit d' El Roto, en què es veu una vinyeta amb una casa on hi està plovent i El Roto que diu: «Cuando acabe de llover tendré que arreglar las goteras», i tot seguit, en una altra vinyeta es llegeix: «Y ahora que ha acabado de llover, ¿para qué voy a arreglarlas?» Ressalta que perquè no diguem «para qué vamos a arreglar ya» aquell model productiu que tant hem «denostat» durant la crisi, creu que ens hem de plantejar un repte: repensar el model de ciutat, què vol dir un nou model productiu, quins actors, quins espais i quin model de reproducció social comporta.

Continua dient que el que està en crisi no és només un model econòmic, sinó un model de desenvolupament global. Opina que un dels elements que s'haurien de plantejar com a Consell de Ciutat, i segurament com a Ajuntament, és repensar un model de ciutat en funció del model productiu que volem, o quin model de desenvolupament volem per a aquesta ciutat, perquè no tornem a caure en els errors anteriors.

Per acabar, diu que s'haurien de repensar l'avenç tan important que han fet en l'arquitectura de la participació. Creu que ara tenen una arquitectura molt completa —només cal pensar en les intervencions d'aquest Consell de Ciutat per veure que tenen àrees de participació en pràcticament tots els àmbits de la ciutat— i que, ara, el debat ja no és l'arquitectura de la participació, sinó quins són els límits de la democràcia o de la participació dels electes i quin és el paper de la participació social, de la participació de la gent. Considera que una cosa és la legitimitat que tenen les persones electes, que són votades cada quatre anys, i una altra la legitimitat de l'associacionisme, de la gent que s'organitza. Per tant, en definitiva, el debat que cal fer ara té a veure amb quin paper té la democràcia representativa i quin paper té la democràcia participativa a la nostra ciutat.

► **SR. BONAVENTURA BASSEGODA**, VICERECTOR DE LA UNIVERSITAT AUTÒNOMA DE BARCELONA

Saluda l'alcalde i explica que és la primera vegada que s'incorpora al Consell de Ciutat.

Inicia la seva intervenció dient que la Universitat Autònoma té una petita contradicció: que és una universitat autònoma de Barcelona però que té la seu en un altre lloc, al Vallès. Això, però, no vol dir que no tingui una forta vocació metropolitana; és a dir, d'arrelament al territori i de servir, en definitiva, tot aquest conjunt territorial en el sentit més ampli.

Explica que des del principi tenen centres docents i d'investigació a la ciutat, bàsicament als hospitals —Hospital de Sant Pau i Hospital de la Vall d' Hebron, molt potents com a centres d'investigació—, i ara a l'Hospital del Mar, en col·laboració amb la Universitat Pompeu Fabra. També tenen presència a Badalona, als Germans Trias i Pujol, i al campus de l'Hospital Parc Taulí de Sabadell. A més a més, també participen en centres de recerca, sobretot biomèdics, i són presents a l' Institut de Govern i Polítiques Públiques (IGOP) al centre de Nou Barris, al Banc de Sang i Teixits, a l' Institut Barraquer, a l' Institut Català de Ciències Cardiovasculars i a l' Institut d'Investigació en Atenció Primària Jordi Gol, i en algun altre més.

Des dels inicis de la Universitat són presents a l'Hospital de Sant Pau amb la Casa de la Convalescència, on tenen diverses instal·lacions, amb diferents serveis docents i de recerca.

D'ençà que s'ha plantejat el tema del campus d'excel·lència internacional, han obtingut un reconeixement en aquest sentit, i en el projecte ja hi han previst —s'haurà d'adaptar a les circumstàncies pressupostàries concretes— la voluntat de participar també en la transformació de l'Hospital de Sant Pau, en l'alliberament dels antics pavellons, per tal de fer-hi centres d'investigació biomèdica —ampliant els que ja tenen— i de participar en l' Institut del Mediterrani. Diu que estan esperant que l'Ajuntament es posi a caminar de manera conjunta en aquesta direcció.

Aprofitant la seva condició personal de vicerector de la Societat de Temes de Cultura, d'historiador i de ciutadà preocupat per aquestes qüestions, també vol fer una petita reflexió sobre el camp del turisme. Comenta que és innegable que Barcelona ha tingut un èxit espectacular en el tema del turisme des del 92, cosa difícilment previsible i difícilment repetible en una altra ciutat important del món, i que això afecta significativament el conjunt de la societat. Pensa que si hi ha tanta gent que ve a Barcelona, segurament és perquè la ciutat és amable, perquè té una trama urbana assequible, perquè també hi ha equips de futbol de gran prestigi i, sobretot,

perquè té un patrimoni arquitectònic i urbanístic de primer nivell, com ara, entre altres, Gaudí i el Modernisme.

Es pregunta si hem planificat prou l'explotació cultural d'aquest patrimoni, si hem previst les conseqüències de l'èxit turístic; un èxit que hauríem d'arrossegar cap aquest camp, i no pas cap a un camp més d'oci, més festiu i més intranscendent. Es pregunta com s'ha fet aquesta explotació. Pensa que, en gran part, moltes de les coses s'han fet de manera gairebé espontània. Han estat els propietaris dels edificis els que en definitiva han posat en explotació «la Caixa» i la Pedrera; els particulars, la Casa Batlló, l'església de la Sagrada Família; el Palau de la Música, els seus propietaris. Creu que les ciutats que volen explotar el seu patrimoni arquitectònic, urbanístic i artístic, que tenen museus de primer nivell, com el Picasso, el MNAC, o el MACBA, necessiten instituts de recerca, i vincula això amb el tema de les universitats, dels instituts de recerca i del debat entorn d'aquest material patrimonial.

Pel que fa a aquesta qüestió, posa dos exemples concrets: Vicenza, des de fa quaranta anys, té un centre d'estudis sobre Palladio que ha estat un dels motors de l'explotació d'aquests recursos; a Tarragona, no fa gaire van aconseguir tenir l' Institut Català d'Arqueologia Clàssica, dedicat a explotar el seu patrimoni d'arqueologia clàssica. No entén que a Barcelona no tinguem res semblant, i pensa que hem de fer alguna cosa en aquesta direcció. Es tractaria de crear, no pas un centre de bell nou, sinó un organisme que aglutini les diferents instàncies que intervenen en el patrimoni i que ara tenim molt disperses.

Explica que aquesta proposta s'hauria de centrar, lògicament, en productes estrella —Gaudí, el Modernisme—, però també en el patrimoni gòtic i romànic, a través de les seves col·leccions —el MNAC hauria de ser d'estudi preferent—. Es tractaria, en definitiva, de no deixar-ho només a mans d'agents individuals, de professors universitaris, d'investigadors de la universitat, d'institucions que gestionin el patrimoni i facin accions, sinó de coordinar la totalitat d'aquestes accions per reflexionar més a fons sobre què fem amb el nostre patrimoni, per defensar-lo més, ja que, al cap i a la fi, també és un recurs econòmic de primer ordre.

Argumenta que la seva proposta intenta, simplement, fer alguna acció en aquesta direcció. D'una banda, cal que hi hagi historiadors, tècnics de conservació i de restauració que pensin conjuntament aquests temes; de l'altra, i en un segon nivell, cal que es reflexioni sobre com proposar protocols d'actuació de polítiques de gestió i de promoció del patrimoni. Aquesta seria la part pràctica, la part aplicada d'aquesta recerca bàsica que caldria fer.

Entén que l'Ajuntament no és la institució que hauria de promoure una iniciativa d'aquesta mena, però li sembla que l'Ajuntament de Barcelona, com a protagonista d'una part molt important d'aquest patrimoni, hauria de

sol·licitar a instàncies superiors —la Generalitat— fer que això sigui possible, i avançar en aquesta direcció. No es tracta tant de crear una cosa *ex novo*, com d'aglutinar coses que ja existeixen i aconseguir que tinguin una unitat conjunta de promoció del que es fa a les universitats, del que es fa als museus —de titularitat diversa— i del que es fa des de les àrees de protecció patrimonial de l'Ajuntament, de la Diputació i de la Generalitat i, naturalment, des dels centres de restauració i d'altres agents que puguin estar interessats en aquest tema.

► **SRA. MARISOL MARQUÈS**, VICERECTORA DE LA UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE CATALUNYA

Saluda l'alcalde, els regidors i regidores, i els membres del Consell de Ciutat.

Explica que la seva intervenció va dirigida a comentar què pensa la Universitat Politècnica de Catalunya de l'Ajuntament de Barcelona.

Comença dient que la Universitat Politècnica és una universitat especialitzada en tots els àmbits de l'arquitectura, de les ciències i de la tecnologia, i que té com a objectius prioritaris la formació de qualitat dels seus estudiants, la recerca com a pilar de la generació de coneixements, la seva valorització tecnològica i la internacionalització —per contribuir al prestigi de Barcelona, de Catalunya i de la resta d'Espanya— i el compromís social. Assenyala que al voltant d'aquests eixos es mouen prop de 30.000 estudiants, 15 centres docents i 42 departaments, distribuïts en diferents campus, cosa que explica per què se sol pensar que la Universitat Politècnica només és present a Barcelona. A part de Barcelona, també és a Terrassa, Manresa, Vilanova, Sant Cugat del Vallès. A Barcelona hi ha vuit dels quinze centres que té, distribuïts per diferents zones de la ciutat, principalment —però no de manera exclusiva— al voltant de la Diagonal.

Comenta que aquesta organització és complexa, però que aquesta complexitat és, precisament, el que els duu a buscar les oportunitats que la universitat pot trobar en cadascuna de les ciutats on té una seu. Creuen que, actualment, l'educació, i la universitat en general, és un element clau en la transformació de les ciutats, i que el futur d'un país depèn de les relacions estables entre les universitats, els ajuntaments i les empreses. Explica que una de les competències del seu vicerectorat consisteix a promocionar les escoles que hi ha en els campus territorials fora de la ciutat de Barcelona.

Ressalta que això li ha donat una visió enriquidora que li permet de veure que l'Ajuntament de cadascuna de les ciutats on la Universitat hi és present té una motivació especial per ajudar-los, per col·laborar amb l'escola o les escoles que hi ha en aquests campus, i destaca els casos concrets de

Terrassa o el Baix Llobregat. Per això es pregunta què poden fer conjuntament l'Ajuntament de Barcelona i la Universitat.

Assenyala que amb l'Ajuntament de Barcelona ja fa molts anys que tenen una bona relació, i que tenen projectes conjunts que són dignes d'esmentar, en especial els relacionats amb l'enginyeria civil, l'arquitectura i els transports. Afegeix que la presència de la Universitat en reflexions sobre construcció de la ciutat són habituals, i que els seus experts participen en comissions de tota mena sobre aquesta temàtica: qüestions sobre mobilitat —com ara què ha de representar la Diagonal en el futur d'aquesta ciutat— i també sobre els nous espais al cementiri de Montjuïc.

No obstant això, explica que ara farà un parell d'anys que, en aquest mateix Consell de Ciutat, van participar en la Comissió de Planificació Estratègica del Consell per definir quin rol hauria de tenir aquest Consell de Ciutat, cap a on hauríem de dirigir-nos, i recorda perfectament que tant el representant de la Universitat de Barcelona com ella mateixa van veure clar que el que havíem de definir com a línia estratègica era que Barcelona havia de ser la capital del coneixement i de la innovació científica i tecnològica, i així es va comentar en aquella Comissió de Planificació Estratègica, segons recordaran alguns dels membres presents. Per tant, haurien de desenvolupar accions conjuntes a fi i efecte que això fos possible.

Com a membre de la UPC, i com a representant d'aquesta universitat, valora molt positivament alguns programes concrets —com ara «Barcelona, recerca i innovació»— que contribueixen a reforçar i a posicionar Barcelona i la seva àrea metropolitana en el mapa mundial de la recerca i la innovació. Concretament, fa referència a un acte que la universitat considera de gran importància. Es tracta de la presentació del llibre *Universitat-Barcelona-Empresa*, que recull vint casos molt concrets i molt senzills que aproximen les universitats a la societat: des de com es fa el brou Gallina Blanca fins a com els contenidors que actualment són als nostres carrers han estat pensats i projectats conjuntament des de les universitats. Pensen que això també és una acció molt positiva per a les universitats, perquè les aproxima als ciutadans i ciutadanes.

Informa que, actualment, l'Ajuntament de Barcelona i la mateixa Universitat treballen plegats en molts projectes, com ara en el de la línia 9 del metro, en què intervenen molts investigadors i investigadores de l'Escola de Camins, i el desenvolupament del metro sense conductor que els trens d'aquesta línia tindran; un pla de mobilitat que estan elaborant per tal d'inserir-lo en el context del Pla de mobilitat del districte i de la ciutat. Gràcies a l'Ajuntament, la Universitat ha aconseguit que la seva marca tradicional d'Universitat Politècnica, «UPC», hagi evolucionat cap a «UPC-Barcelona TECH», cosa que significa projectar internacionalment la ciutat de la mà del coneixement i de la recerca més puntera a través de la nostra institució.

Finalment parla de dos projectes que avui ja són una realitat: el Barcelona Knowledge Campus com a campus d'excel·lència internacional, i també el futur campus de la Diagonal–Besòs.

El primer, al capdavant de la primera convocatòria de campus d'excel·lència internacionals que va convocar el Ministeri d'Educació amb el propòsit de modernitzar les universitats espanyoles per situar-les al més alt nivell del Consell Internacional. Es tracta d'un campus totalment barceloní, integrat conjuntament per la Universitat de Barcelona i la Universitat Politècnica de Catalunya, situat en una zona consolidada de la Diagonal. El Pla estratègic desenvolupat per les dues universitats els ha permès d'aconseguir la marca d'excel·lència, però no el finançament necessari per desenvolupar-lo al cent per cent. Malgrat això, assegura que continuaran treballant perquè realment sigui un campus d'excel·lència de dia i de nit; i quan diu «de nit», es refereix a l'ambient poc universitari que es respira a l'exterior dels edificis situats a la Diagonal, on l'Ajuntament pensa que podria ajudar-los a fer-hi alguna intervenció per tal que es pugui parlar d'un campus realment excel·lent.

Explica que la creació del campus Diagonal–Besòs ha estat possible gràcies a la intervenció de l'Ajuntament de Barcelona, de l'Ajuntament de Sant Adrià, de la Generalitat i de la Diputació de Barcelona; que es tracta d'un espai emergent de la ciutat, d'un campus sobre energia —en especial sobre energia sostenible—, i que és un dels objectius que pretenen assolir entre les diferents institucions que ha esmentat.

Acaba dient que allò que la UPC espera de l'Ajuntament de Barcelona és que continui buscant accions conjuntes que permetin desenvolupar la ciutat en tots els àmbits d'expertesa de la universitat; trobar la manera d'aconseguir que les accions que es duguin a terme arribin a la ciutadania i, probablement, estudiar la possibilitat de crear un sistema de comunicació potent entre les universitats. Creu que seria interessant trobar un sistema de comunicació potent entre les universitats i l'Ajuntament, a fi i efecte d'arribar als ciutadans i ciutadanes; potser es podria fer mitjançant la revista *Barcelona Informació*, a través d'un petit apartat que parli de les actuacions fetes des de l'Ajuntament en col·laboració amb les universitats. Creu que apostar per un model productiu basat en el coneixement és una aposta segura i indispensable per al desenvolupament i la transformació d'una ciutat; una aposta que necessita una certa estabilitat pressupostària quant al tema del personal, però també de confiança real de les empreses i de les institucions en les diferents universitats.

► **SR. SERGI MARTÍNEZ**, EN REPRESENTACIÓ DE LA UNIVERSITAT DE BARCELONA

Després de saludar l'alcalde, els regidors i regidores, i els membres del Consell de Ciutat, inicia la seva intervenció:

«La Universitat de Barcelona, com el seu nom indica, sempre ha estat estretament vinculada a la ciutat. Creada el 1450 per Alfons el Magnànim, va ser l'emperador Carles qui li va concedir el primer edifici al capdamunt de la Rambla; per això avui encara se'n diu dels Estudis. Només al període borbònic de Cervera en va estar separada, i per força.

»La Universitat és present a la ciutat amb quatre campus urbans, que han seguit el creixement de la ciutat —a Ciutat Vella, a l'Eixample, a les Corts, a Nou Barris, al 22@ i a la Zona Franca—, i amb un interessant projecte de futur: el Parc Científic d'Humanitats. Aules, biblioteques, laboratoris i espais on es genera i es transmet coneixement, per on transiten diàriament més de 80.000 estudiants, 4.500 professors i prop de 3.000 persones d'administració i serveis.

»La vinculació amb la ciutat, però, va més enllà d'aquesta simple presència física. Aquesta vinculació s'ha donat sempre a través del compliment de la seva funció tradicional, que s'ha anat adaptant continuament als canvis: primer educant i formant les joves generacions barcelonines i catalanes, que són els ciutadans de futur i que, una rere l'altra, gestionen la ciutat i el país. Segon, fent formació continuada i difonent la cultura per arribar més enllà dels estudiants, fins i tot, des de fa catorze anys, obrint-se cada juliol a tota la ciutadania mitjançant els cursos d'estiu. I tercer, creant i fent. Al Parc Científic de les Corts, fent transferència de tecnologia a través de la Fundació Bosch i Gimpera. Cal tenir en compte que avui la Universitat de Barcelona és la primera universitat espanyola en els rànquings internacionals.

»La creació d'aquesta nova economia del coneixement ha culminat —com comentava la meua companya de la Universitat Politècnica de Catalunya— amb el Barcelona Knowledge Campus, el primer campus espanyol d'excel·lència internacional, juntament amb la UPC, que contribueix a l'organització d'una de les àrees més estratègiques de la ciutat nova: el sector nord de la Diagonal.

»La Universitat de Barcelona, mitjançant la creació i difusió del coneixement —coneixement també sobre la mateixa ciutat— i la seva presència física, contribueix a la vida urbana, a la diversitat de ciutadans que fan servir els espais urbans i se n'apropien.

»Tot això és el que forma la base de la ciutat. La UB, la Universitat de Barcelona, sempre ha estat, està i estarà amb la ciutat de Barcelona, i també necessita el *feedback* municipal i ciutadà. Per això recolza fermament aquest Consell. El darrer any hem fet bé els deures arrançant els nostres comptes per defensar l'autonomia de la institució, i per això demanem també el recolzament de la nostra ciutat.»

► **SR. ALEJANDRO GOÑI**, VICEPRESIDENT SEGON DEL CONSELL DE CIUTAT

Saluda a tothom i llegeix l'escrit de la **Sra. Eulàlia Perarnau**, presidenta del Secretariat d'Entitats de Sants, Hostafrancs i la Bordeta, que es transcriu a continuació.

«Barcelona és una de les ciutats importants d'Europa i potser la més important del continent que no és alhora capital d'Estat. Ha estat i continua sent una de les ciutats de referència per als ciutadans forans, i no ens equivocaríem gaire si diguéssim que és una de les ciutats més rellevants del segle XX. Si comptem els genis artístics, de disciplines artístiques diverses, les exposicions universals, els Jocs Olímpics..., veurem que la ciutat té una molt bona percepció per part de la ciutadania forana, com també la té de la seva ciutadania.

»Per poder parlar de l'estat actual de la ciutat, no podem menystenir els nostres fonaments com a gran ciutat ni tampoc pecar de l'habitual cofoisme, que no es recorda que les ciutats estan en moviment constant i que cal anticipar-se a les situacions problemàtiques que per força es donen i s'hauran de donar. També és veritat que si donem una ullada a ciutats importants d'altres països podrem copsar que el nostre estàndard de vida és francament bo, la qual cosa no vol dir que ens haguem d'instal·lar en el conformisme, sinó que hem de perseverar per elevar els estàndards de la població, especialment amb polítiques socials.

»A una federació territorial d'entitats, com el Secretariat d'Entitats de Sants, Hostafrancs i la Bordeta, no és a qui li correspon parlar de temes generals de ciutat en àmbits sectorials concrets, ja que afortunadament comptem amb un important i divers sector associatiu que es dedica a treballar en l'àmbit de les polítiques públiques sectorials i que també ja hi dirà la seva. Ara bé, hi ha una sèrie d'aspectes que val la pena de remarcar i que poden contribuir a millorar la qualitat de vida de la nostra ciutadania.

»Primer. S'està en el procés de constitució dels consells de barri i és molt important que la recent divisió de la ciutat en barris serveixi per determinar en cadascun d'ells els equipaments i serveis de què es disposa i de tots aquells que s'hauran de planificar. Per tant, hauríem de poder comptar amb un estudi-diagnòstic barri per barri i amb una proposta de calendari d'actuacions, amb previsió de dades. Així mateix, els districtes haurien de tenir clar que la simple adscripció de les entitats del barri que determina el registre respon a un criteri que no obeeix necessàriament a l'àmbit territorial de les associacions, de la mateixa manera que se'ns limita la possibilitat de formar part de més d'un consell.

»Segon. El 23 de desembre del 2005, l'Ajuntament de Barcelona va aprovar l'Ordenança de la convivència. Després de quatre anys d'aplicació de

l'Ordenança caldria revisar si la seva aplicació és del tot satisfactòria o si caldria revisar-ne algunes clàusules.

»Tercer. Un dels problemes més grans de la ciutat és la situació per la qual travessen les persones grans. Barcelona ha de posar un accent molt important en les condicions de vida d'aquest segment de la ciutadania i ha de poder marcar-se com a prioritària la facilitació de sòl per tal que l'Administració que correspongui pugui construir equipaments d'aquestes característiques per als ciutadans grans.

»Quart. Tot i que en aquests moments, i sembla ser que per a molt temps, les piràmides de població estan invertides, encara queda molt camí per recórrer pel que fa a l'atenció educativa dels infants més petits. Per tant, és molt important continuar fomentant la construcció d'escoles bressol en tots els barris de la ciutat.

»Cinquè. Si les necessitats d'aquest col·lectiu de població són importants, molt important és també per a la ciutat que els joves s'hi puguin quedar quan es volen emancipar. La dotació d'habitatges de lloguer per als joves és una mesura per la qual cal seguir apostant d'una manera valenta i decidida.

»Sisè. Encara que pugui semblar una falta de visió de modernitat, el comerç de la nostra ciutat no necessita la creació contínua de centres comercials. Ans al contrari, la capil·laritat del comerç de proximitat a l'entorn urbà és del tot necessària perquè els ciutadans s'hi puguin passejar a peu i trobin de tot a prop. És una cara humana de la ciutat per la qual cal treballar de valent. Ara bé, hi ha d'haver unes regles de joc comunes, l'incompliment de les quals s'ha de sancionar amb rigor.

»Setè. Una ciutat com Barcelona ha de ser facilitadora de la creació de les inversions en infraestructures necessàries per fer-la competitiva i de fàcil accés. De cap de les maneres hem de deixar que l'entorn de les grans infraestructures passi a un segon terme. Al barri de Sants ja tenim una mala experiència d'aquest model amb la construcció de l'AVE d'accés a la ciutat pel sud. El tren hi ha arribat, però d'ençà de la seva arribada, els treballs de cobriment de les vies estan sent molt lents i la situació de fragmentació dels barris està molt lluny de poder-se resoldre.

»Vuitè. Barcelona pot viure de les contraprestacions que operadors privats han de desenvolupar dins l'entorn urbà. Cal trobar les fórmules que corresponguin per tal que la construcció d'equipaments compromesos amb la ciutadania es pugui fer. No pot ser que els equipaments que han de situar-se a les antigues dependències de Can Batlló hagin d'esperar la reactivació del mercat immobiliari privat.

»Tenim una ciutat ben il·luminada; amb una important xarxa de transport públic que acabarà enllaçant amb rapidesa tots els barris de la ciutat; no hi ha més problemes de seguretat que els que pugui tenir qualsevol altre

entorn metropolità europeu; la ciutat es va adaptant a la supressió de barreres per a la seva ciutadania; hem aconseguit, en general, una convivència harmònica amb la nova immigració; la cultura, en general, i l'esport, en particular, ens somriuen; els ciutadans i les ciutadanes de Barcelona, però, volem més, perquè la ciutat esdevé la projecció de la nostra llar, del nostre barri. Hi som i volem continuar-hi sent.»

Tot seguit, **el vicepresident segon**, el Sr. **Alejandro Goñi**, s'adreça a l'alcalde, als regidors i regidores i als membres del Consell de Ciutat, i els desitja un any pletòric i amb molta salut, ahora que confia que tots es podran veure aquí cada vegada que els convoqui el seu alcalde, perquè serà un bon senyal.

Explica que el 22 de maig de 2008, PIMEC (Petita i Mitjana Empresa de Catalunya), juntament amb els agents econòmics i socials de Barcelona — Foment del Treball, Comissions Obreres del Barcelonès i la UGT de Catalunya—, en col·laboració amb el Departament de Treball de la Generalitat i sota el lideratge de l'Ajuntament de Barcelona, van signar el Pacte per l'ocupació de qualitat a Barcelona 2008-2011. Comenta que aquest fet és per a ells, avui que se'ls demana una valoració de la tasca de govern de la ciutat, un clar exemple de treball conjunt per trobar solucions a problemes reals. Des del 22 de maig del 2008, data de la signatura del Pacte per l'ocupació de qualitat a Barcelona, la conjuntura econòmica de la ciutat, com a la resta de Catalunya, a l'Estat i a les economies desenvolupades, ha empitjorat de forma contundent, i el que en aquell moment es preveia com una forta desacceleració de l'economia s'ha convertit en una recessió econòmica amb efectes adversos en la posició, l'ocupació, l'activitat econòmica i el clima de confiança empresarial, i ha posat en qüestió alguns models productius.

Considera que és evident que aquest model de treball —el dels pactes conjunts— no és res més que posar en valor allò de positiu que les entitats compromeses aporten, i és per això que la Comissió de Seguiment del Pacte per l'Ocupació es va ampliar el gener del 2009 amb la participació, en condició d'observadors, de tots els grups polítics municipals, i als grups de treball s'hi ha convidat, per tal que aportin visions complementàries, altres organismes i institucions de la ciutat, com ara la Cambra de Comerç de Barcelona, el Consorci d'Educació de Barcelona i la Fundació Barcelona Formació Professional, entre altres.

Diu que ells entenen les crítiques quan són l'avantsala de la solució. Per això, el seu compromís de treballar conjuntament amb altres agents econòmics i socials i amb l'Administració no vol dir que adoptin un paper submís o complaent; al contrari, la seva responsabilitat amb les petites empreses i els autònoms de Barcelona els obliga a ser participatius però coherents amb els seus representats, que els reclamen solucions en uns moments difícils i amb un futur incert.

Davant l'actual context econòmic, en el Plenari de l'Ajuntament de Barcelona del 24 d'abril del 2009, l'alcalde de Barcelona va convidar els signants del Pacte i els grups polítics municipals a fer-ne una relectura i a valorar les propostes a acurar o a intensificar en un futur balanç del primer any del Pacte. Creuen que el fet d'haver avançat un any la previsió de revisió que el mateix Pacte establia per tal d'adoptar nous acords en un procés de renovació va ser una decisió molt encertada.

Acaba dient que des de PIMEC valoren el Pacte per l'ocupació de qualitat a Barcelona com una eina estratègica de primer ordre, on continuaran sent una part que col·labora perquè a Barcelona, capital de Catalunya, es marqui el camí que ens dugui cap a un futur millor.

► **SRA. MARTA COTS**, VICEPRESIDENTA PRIMERA DEL CONSELL DE CIUTAT

Informa de l'escrit enviat pel **Sr. Miguel Ángel Fraile**, membre de l'apartat del Consell de Ciutadans i Ciutadanes d'Especial Rellevància, que es transcriu a continuació.

«1. Consideracions inicials

Aquestes manifestacions s'emmarquen en l'àmbit de la representació institucional i de la meua activitat com a secretari general del Consell de Gremis de Comerç, Serveis i Turisme de Barcelona i de la Confederació de Comerç de Catalunya i, per tant, se centren en la visió que té el comerç de la ciutat.

»2. Impuls econòmic i activitat comercial

Barcelona manté un nivell d'atracció alt, que es reflecteix en les activitats firals, el turisme, els moviments d'operacions logístiques al port, a l'aeroport i en altres centres de mercaderies, com ara Mercabarna. Tot i que indubtablement la recessió econòmica ens ha afectat negativament, ha estat en menor grau que a la resta de Catalunya.

»Entenem que caldria una política de l'Ajuntament més decidida en la promoció turística i comercial, basada en la qualitat i en la diferenciació dels nostres productes comercials.

»Una mancança important és la lentitud i la descoordinació en la tramitació administrativa de les llicències en els districtes (altes de noves llicències, traspassos, obres) i una veritable finestreta única. Ens trobem amb activitats que no estan legalment autoritzades i que produeixen una forta competència deslleial.

»Finalment, la pujada d'impostos i taxes a Barcelona s'hauria d'haver moderat encara més, tenint en compte el context econòmic en què ens

trobem.

»3. Educació i formació

Calen esforços per coordinar l'oferta formativa que s'està oferint des de les diverses institucions i organitzacions empresarials i, en cap cas s'han d'eliminar aquestes iniciatives ni d'oficialitzar-se des del punt de vista municipal. És necessària la constitució d'un fòrum d'intercanvi de coneixement de l'oferta formativa adreçada a les empreses i als treballadors i treballadores de la ciutat.

»4. Via pública

Hi ha moltes mancances en l'aplicació de l'Ordenança cívica que vam recolzar des de l'àmbit del comerç.

»En aquest sentit, l'ocupació de la via pública per a activitats il·legals (venda ambulants, prostitució, activitats promocionals, ocupació d'espais per part de grups i bandes d'incontrolats, etc.) alteren greument la convivència de la ciutat, i creiem que aquesta és una de les assignatures pendents de Barcelona.

»Proposem una aplicació estricta de l'Ordenança i, alhora, una complicitat positiva dels ciutadans per donar suport a les actuacions que dugui a terme l'Administració municipal, en especial la Guàrdia Urbana. També cal demanar la participació i la implicació d'altres cossos de seguretat, en especial dels Mossos d'Esquadra desplegats a la ciutat de Barcelona.

»El nivell de neteja i de manteniment de la ciutat tampoc no és el més adient, tot i que és aviat per fer-ne una valoració, atès el recent canvi de la contracta de la neteja de la ciutat.

»Les obres a la via pública continuen sent un inconvenient i es realitzen sense tenir en compte els efectes que produeixen en l'activitat econòmica i comercial. El nivell d'informació no ha millorat de manera substancial, i encara menys les exigències de compliment de les condicions d'execució de les obres, calendaris, etc.

»Amb relació a la reforma de la Diagonal, insistim en el fet que la consulta ciutadana ha de diferenciar-se de la consulta a l'activitat econòmica, comercial i turística, perquè els interessos són ben diferents i específics; és a dir, l'opinió del sector empresarial ha de tenir una consulta específica. També tenim una gran preocupació respecte a la necessitat real de fer una reforma que comporti anys d'obres i dificultats per a l'exercici de les activitats comercials, i posem en dubte la necessitat que el tramvia sigui un transport compatible amb els nostres requeriments, que se centren, bàsicament, en l'ampliació de l'àrea de vianants i en assegurar el nivell de transport públic que té actualment la Diagonal, així com l'espai destinat al vehicle privat.

»Pel que fa a la mobilitat, hem de dir que es veu molt afectada per les obres i per un excés de supressió del vehicle privat, que entenem que continua sent un element important per a l'activitat comercial i per a l'atracció de Barcelona, tenint en compte les mancances en les infraestructures de rodalies i d'altres mitjans de transport d'accés a la ciutat.

»Quant a l'àrea verda i a l'àrea blava d'aparcament regulat, insistim en la necessitat que els comerciants tenim la condició de doble veïnatge i que per exercir l'activitat comercial cal l'autorització d'estacionament del vehicle com a resident en el domicili comercial.

»En matèria de seguretat ciutadana, la petita delinqüència i la multireincidència en les zones comercials i turístiques de la ciutat no disminueix i és un dels aspectes més negatius que Barcelona té en aquests moments.

»Finalment, valorem molt positivament la campanya d'il·luminació de Nadal i de promoció del comerç de Barcelona en aquestes dates, fruit del diàleg i del compromís de tots per fer de Barcelona una ciutat que presenti un Nadal amb il·lusió i atractiu.»

Tot seguit, la **vicepresidenta primera, la Sra. Marta Cots**, s'adreça als assistents i explica que, com a Consell de Joventut de Barcelona, han parlat molt de temes de cohesió i de drets bàsics, i també de la crisi, que ataca cruelment els joves. Fins i tot els hi posa l'etiqueta de «ni-ni» —ni estudien ni treballen—, i sembla que aquesta és l'etiqueta de marca. Creu que, a part d'haver-hi una autocrítica des dels joves, s'ha de veure quines polítiques —des de l'educació, des de la feina— poden fer perquè això no continui passant.

Assenyala que també han parlat del tema dels concursos, de les gestions públiques i que, a vegades, costa de veure què fa l'Administració municipal; podria haver-hi més control, o es podrien prioritzar molt més les gestions que facilitin la qüestió de qualitat, en comptes de només veure, de vegades, el pressupost ajustat.

Afirma que una de les propostes que els ha agradat molt aquest any ha estat la recuperació dels punts JIP d'informació, que arriben als joves que van als instituts, perquè per poder participar, per poder desenvolupar-se, cal poder informar-se, i, per tant, creuen que és una aposta bàsica, no només pels joves, sinó segurament per tota la ciutadania. Comenta que s'ha parlat de la dificultat que a vegades hi ha per explicar què fa l'Administració, o els canals de participació, o com aconseguir sobreviure, o aconseguir coses que hi ha en aquesta ciutat, i creuen que cal treballar més en aquest sentit.

Pel que fa al tema dels barris, creuen molt en la proximitat, en la concreció de les polítiques que calen a cada barri, però que també veuen —i a vegades això els fa por— una descoordinació, perquè més d'un cop sembla que hi ha criteris diferents des dels diversos districtes sobre els mateixos temes, com en el cas dels permisos d'espai públic o les subvencions, o simplement l'acompanyament, perquè dóna la impressió que, des de l'Administració, no sempre ajuda al fet que la ciutadania se senti propera, sinó que sembla una enemistat. Pensen que cal poder treballar, i que aquesta proximitat i aquestes bones pràctiques —que es donen en alguns espais— haurien de ser les que es visualitzin i les que es transmetin, i que aquests criteris són els que haurien de ser coordinats per tots els districtes i per tots els barris.

També creu que cal que les entitats es vegin com a aliades en aquesta capacitat de poder informar, de poder fer moltes feines a les quals a vegades no arriba l'Administració, i treballar-hi conjuntament, i fer un reconeixement, i demostrar que Barcelona és una ciutat d'iniciatives, que valora les iniciatives, i ho fa visible.

Diu que hi ha uns altres joves «ni-ni»: els que sí que estudien, participen i treballen, però que no tenen ni temps per dormir, ni temps per estar amb la família, com és el cas de molts dels que avui són aquí, i que aquests també els hem de posar en valor d'alguna manera.

Fa referència al Pla director municipal de participació que s'està elaborant. Assenyala que s'ha d'aconseguir ordenar la participació perquè no sembli que es perd el temps inútilment quan es participa en més d'un espai a la vegada i que s'estan repetint, i fer una aposta perquè la participació sí que serveixi, no només per validar processos, sinó també per escoltar les diferents opinions, per escoltar-nos nosaltres, perquè aquelles propostes que es facin puguin arribar molt més enllà, i que, per tant, siguin realment espais de diàleg: processos com el de la Diagonal, un exemple de participació directa que realment funcioni, que la ciutadania se'l cregui; també un espai educatiu, un espai on poder entendre què és la ciutadania activa i la participació.

Ressalta que no vol oblidar-se —com ja s'ha comentat— d'un nou model de sostenibilitat econòmica, però també de sostenibilitat ecològica en aquesta ciutat, de sostenibilitat humana. Considera que el fet de ser aquí avui, en aquesta sessió, té un cost per a tothom, segurament, i que de vegades fa falta posar en valor, no només el temps de treballar, sinó també el temps de cuidar, el temps d'educar els altres, el temps de poder-se educar, el temps personal, que no sempre es posa en valor, i també el temps de participar. Per tant, caldria treballar en un nou model econòmic de desenvolupament que permetés que totes les persones tinguin la possibilitat de participar. Pensa que no tothom té l'oportunitat de ser aquí; per això creu que hem de poder fer que la ciutat aconsegueixi que

tots els ciutadans i ciutadanes puguin ser algun dia en una sessió com aquesta, i que cal treballar en aquest nou model.

Finalment, i com a vicepresidenta, diu que és d'una entitat amb una llarga experiència, però que no tots els consells es permeten el luxe o tenen l'atreviment de posar a mans de dirigents joves les vicepresidències, cosa que demostra molta valentia, i que amb aquesta responsabilitat li toca també donar les gràcies a l'alcalde per totes les paraules que ha estat donant, per l'esforç de prendre notes, de pensar en la ciutat que volem, perquè, a més a més, fa fred i ha estat molt llarg, encara que molt intens. També vol donar les gràcies als grups municipals per haver escoltat tot el que s'ha anat dient i, per tant, perquè tot això pugui servir perquè aquesta ciutat que volem cada vegada sigui més una realitat.

Dóna les gràcies a tothom i espera tornar-los a veure l'any que ve, tot desitjant que, mentrestant, continuïn participant en comissions, treballs i moltes altres coses.

Cloenda de la sessió

L'alcalde i president del Consell de Ciutat, l'Excm. **Sr. Jordi Hereu**, diu que ha escoltat i agraeix molt les trenta-set intervencions, així com el fet d'haver pogut apuntar tots i cadascun dels comentaris en un espai amb tanta història, entre parets del segle XIV, quan a fora fa fred i a dins un també se'n ressent.

Fa expressió d'un sentiment. Explica que l'altre dia molta gent, ell en primer lloc, es va mullar molt mentre sentien cantar l'Orfeó Català a la plaça del Rei, però que feia temps que no es mullava sentint-se tan satisfet i tan orgullós. Per això, en acabar, entre tots van dir que formaven part d'una institució que havia rebut un cop molt fort, no de crisi econòmica, sinó de crisi moral, justament patint l'efecte d'un sentiment que hi ha darrere de moltes crisis, que és la cobdícia; no obstant això, tots comentaven: «Ens en sortirem.» És a dir, milers de persones eren allà, aguantant i mullant-se, contentes, sentint com uns altres cantaven, també contents, i mullant-se tots plegats. «Però ens en sortirem».

I diu que pensa: «Bé, amb aquest Consell de Ciutat, i amb el que representen tots i cadascun dels intervinents, aquesta ciutat, tal com s'ha dit, se'n sortirà. No és el primer ni l'últim gran repte, però ens en sortirem. Avui, amb fred als peus, també em refermo, ens en sortirem, clarament».

Comenta les intervencions que li demanen somniar, afrontar el present. Diu que, en tot cas, parteix d'una idea: lluny de ser contradictori i incompatible, li sembla que la gravetat del present no pot ajornar la gestió del present. Quan el present és tan punyent, i ser alcalde és viure dia a dia, des de la proximitat

inevitable i en el seu cas desitjada, aleshores els efectes econòmics i socials que aquesta crisi econòmica d'origen global té en les ciutats s'han d'afrontar des de la proximitat. No entra en les causes, ni en els valors, ni en els mecanismes que ens hi han portat; constata que ens toca tirar endavant.

Analitzant el 2009, diu que, efectivament, és el segon any de la crisi econòmica més profunda que hem viscut des de fa setanta anys, amb els efectes econòmics més greus, però que, a punt d'iniciar un tercer any, veu les múltiples fortaleses en molts camps d'una ciutat que viu la crisi, que la sent perquè està plenament inserida en el món.

Entre altres fortaleses, la d'un projecte de ciutat que no ha renunciat a res del que tenia plantejat, que es pot traduir en mil temes. Hi ha ciutats que poden deixar de fer escoles bressol; nosaltres, en canvi, en fem més que mai. Un pot renunciar a fer el campus del Besòs, un acte de justícia, entre altres coses, i de preparació del futur, però certament l'hem començat. Un pot deixar de fer fàbriques de creació, però nosaltres n'hem començat set. Un pot renunciar a transformar físicament la vella assignatura de la plaça de les Glòries —tema que en cent cinquanta anys encara no s'ha resolt—, però nosaltres hem iniciat la seva transformació. Un pot disminuir la política d'atenció social, però nosaltres l'hem augmentat.

És a dir, volem i, a més a més, podem, i ho diu perquè durant aquest 2009, mentre moltes realitats urbanes han abandonat el seu projecte, Barcelona ha tirat endavant, en tots els camps. És l'any on la Fira de Barcelona passa a ser la líder d'Espanya una altra vegada, perquè no ha renunciat a cap saló —la nostra competència ha renunciat a quinze salons—, i això vol dir moltes coses: el compromís de molta gent, d'organitzacions de treballadors, empresarials, socials...

Creu que el 2009 ha estat un any dur, però un any guanyat, no pas perdut. I un any que ens deixa, finalment, en posicions relatives, més forts del que érem. Un any d'extrema duresa, on moltes de les previsions socials per afrontar els efectes s'han quedat curtes, i per això les hem hagut d'anar augmentant.

El 2010 li sembla un any imprescindible per fer les dues coses. Una, afrontar el 2010 en si mateix, totes les seves previsions, no perdre ni un minut mirant de saber quan vindrà la recuperació —farem com la inspiració, que quan vingui ens agafi treballant—, perquè aquí, el maig del 2008, ja parlàvem de «crisi econòmica». Per tant, afrontar els reptes, des d'una ciutat que el primer que ha de fer és tenir ben present quins seran encara els efectes socials de la crisi econòmica. Perquè podem tenir dades macroeconòmiques que comencin a ser positives, però, en canvi, tindrem tots els efectes socials encara més forts que el 2009. Potser comencem ja a tenir trimestres on creixerem una mica, però l'atur continuarà augmentant, i els aturats de llarga durada continuaran augmentant, i hi haurà gent que ja no disposarà de certes proteccions;

nosaltres hem d'estar preparats per continuar protegint allò que es pot quedar desprotegit.

Una altra línia tan important com l'anterior són tots els elements de promoció econòmica, de generació de riquesa, que és la millor protecció. I, per tant, nosaltres continuarem invertint. Aquest any, una novetat: per invertir ens hem d'endeutar; no ho vam haver de fer el 2009, però aquest any ens endeutarem per continuar invertint. Podríem no endeutar-nos i invertir menys, però hem decidit que ens endeutarem per invertir més. És a dir, posem la solvència al servei de la realitat. I ho diu per les obres. «Quan veieu obres al carrer amb persones treballant-hi, penseu que aquella persona, en aquells moments, no té cap altra alternativa en el mercat. Per tant, l'obra pública és la que genera aquell lloc de treball, i no hi ha un lloc de treball alternatiu que el mercat proveeixi.» Per tant, prefereix que hi hagi molta gent treballant en obra pública —que s'orientarà més a fer equipaments que a transformar carrers—, perquè s'estima més que estiguin treballant, en comptes de trobar-los fent cua en qualsevol dels recursos socials o públics de la ciutat. La protecció social la continuaran adaptant a la necessitat, i tots els impulsos de totes les polítiques que ens generi, des d'una ciutat, la protecció econòmica, la generació de prosperitat.

Mentrestant, tenim com a ciutat un espai, que és l'espai públic, i atès que és l'espai on hem de compartir molts valors i som una societat diversa i amb una crisi econòmica, tenim tots els ingredients per al diàleg i la convivència, i també per a l'enfrontament. Per tant, com a ciutat, preservarem la convivència en un any complicat, de ciutat diversa, en un moment de crisi econòmica. Perquè el projecte unificat de ciutat, el projecte que es respecta i que vol garantir drets, i deures també, ara, el 2010, és més important que mai, i això s'expressa en moltes polítiques. L'educació és fonamental, com també ho és un espai públic —simplificant— net i segur. En moments de crisi, les ciutats que volem preservar la convivència com un valor que està per damunt d'altres coses, necessiten un espai públic que sigui de tots. Per tant, també per aquesta raó és un any de contracta de neteja, amb contenidors adaptats, però sobretot amb més servei, amb més seguretat, amb més preservació de les llibertats, perquè també en moments complicats volem defensar aquests valors.

Durant el 2010, tot això no només és compatible, sinó que ha d'anar al costat del disseny de la Barcelona d'aquí a deu anys. No ens en sortirem del present si no sabem definir els escenaris que volem per al futur. I, evidentment, definir els escenaris de futur no és una fugida endavant per obviar el present, sinó tot al contrari. Hem de fer futur i hem de fer present. I aquest any no es pot fer una cosa sense l'altra. Una temptació seria dedicar-se només al present, abandonant línies de futur. L'altra gran temptació, que li semblaria suïcida, seria abandonar el present, cosa que és impossible, perquè la realitat és massa punyent; perquè les cues dels serveis socials, la gent que demana menjar és una realitat no obvia, i cap planificació estratègica els ho resoldrà. Ara bé, les dues coses són fonamentals, perquè no és un procés en què un alcalde

baixa del mont Sinaí, sinó que és una construcció social de tots i de totes, amb lideratges que, òbviament, són un catalitzador d'esforços, de disseny de futur, no lideratges messiànics, tant de moda, i en els quals aquí tampoc no hi creiem.

Aquesta ciutat té la gran sort de tenir teixit associatiu, capital social, gent individual i, sobretot, associada, que construeix aquesta realitat, sense la qual seria impossible governar. A nosaltres ens pertoca proveir marcs i ajudar a establir, i després proveir les polítiques públiques i decidir coses. Hi ha àmbits on nosaltres hem de prendre decisions i ens l'hem de jugar; per això ens han elegit. Però en molts temes, aquestes decisions comporten necessàriament un diàleg. En les societats democràtiques i més madures, això ha de ser així, i cada cop ho serà més.

Està plenament d'acord amb el control de les obres. Creu que hem de fer obres, però amb un control de les regles de joc, amb un control de la qualitat.

Concretament, diu:

«La lluita contra la precarització de les regles de joc és fonamental en aquests moments. Ara, més que mai, hi ha la temptació de precaritzar; però també ara, més que mai, nosaltres hem de ser un factor que mantingui aquesta lluita. Gent *versus* pedra, no; més aviat, pedres al servei de la gent. Hem de fer les dues coses. Hem d'atendre les persones que estan en risc. Estic orgullós de formar part d'un equip de govern que el 2005 parlava de cohesió, perquè la fractura social el 2005 ja hi era. Ara s'hi han incorporat molts altres sectors que mai no hauríem pensat que serien usuaris dels mecanismes de protecció, i que s'hi veuen abocats, a vegades de manera vergonyant, de manera amagada.

»D'acord amb no augmentar els impostos; no hem augmentat els impostos, però defenso no rebaixar-los. Amb criteri general, ho podem fer selectivament, però l'esforç col·lectiu necessita recursos col·lectius. Nosaltres no fem retòrica de les rebaixes mentre fem grans augments. Hem fet el contrari, sempre hem dit: «Nosaltres mantindrem la regularitat», i qui no defensi això, no defensa l'acció política, l'acció col·lectiva.

»D'acord amb el tema de l'habitatge. En aquests moments, el mercat de l'habitatge lliure no dona cap resposta. Nosaltres, el sector públic, les institucions públiques o els agents socials, som els únics que estem tirant endavant les respostes. El sector financer ha d'entendre que no podem tenir habitatge protegit buit per manca de finançament a uns col·lectius que ho necessiten. Hi estic plenament d'acord. Jo crec que el Consell de l'Habitatge ha treballat diferents mesures. Crec que Barcelona ha estat pionera en la lluita contra l'assetjament immobiliari. Ho sap perfectament aquella gent que practicava assetjament i que ara ja no ho fa, perquè és conscient que davant seu té un ajuntament amb una fiscalia, i que allò que fa dos anys era estrictament impunitat ara ja no ho és.

»Plenament d'acord amb el model proposat. La Diagonal forma part de la il·lusió per continuar construint la Barcelona del futur. El projecte urbà de la nova Diagonal només va lligat a una Barcelona que encara el futur amb confiança. La temptació és quedar-se igual. Ara bé, no som aquí per caure en temptacions, sinó per superar amb força un projecte de transformació. La transformació de la Diagonal forma part d'un projecte de ciutat. La línia 9 que ens lligarà tota l'àrea metropolitana, la millora de les rodalies, té a veure amb l'ara i l'aquí per començar a transformar la Diagonal, a pensar-la. I ho farem amb contundència, amb claredat, amb lideratge; d'una manera clara, on efectivament guanyarem aquest gran espai central de la Barcelona metropolitana.

»Aquest any s'ha avançat molt pel que fa a una proposta de llei que el Govern de Catalunya ha de fer seva. I si no la fa seva, us convocaré per aconseguir que Catalunya entengui que si no té una Barcelona metropolitana, mai no serà un país fort. Hem avançat, doncs, en una proposta que compta amb el consens de la realitat metropolitana, política i institucional, i que ara és una proposta que tenim aquí davant, i que Catalunya ha de decidir que tira endavant, perquè si no ho fa ara no ho farà mai. Una Barcelona respectuosa amb tots els debats d'aquest país petit i complicat, però que no acceptarà que les complicacions del país li neguin l'especificitat i la fortalesa d'una àrea metropolitana.

»Absolutament d'acord amb el tema dels drets i els deures. El projecte és una ciutadania única, basada en la diversitat; és la Barcelona dels ciutadans als quals no preguntem d'on vénen, i menys d'una Barcelona que durant deu anys no ho ha preguntat mai; ara, alguns es volen dedicar a preguntar d'on ve la gent.»

Continua dient que defensa una ciutat amb un projecte de ciutadania, amb uns drets i uns deures. Amb un model que en diem intercultural, que no vol dir multicultural, i per tant, d'exigència cap als nousvinguts, com és d'exigència per a tots els ciutadans i ciutadanes. Un model que defensa els drets, i que per això també demana i exigeix el compliment dels deures, però per a tothom. Que defensa la convivència i que defensa la seguretat, per a tothom. I que per això sap molt bé que una cosa és la diversitat, o bandes globals estrangeres, i una altra cosa és aquella gent que ha vingut aquí a llaurar-se un futur.

I afegeix:

«Els cent del *top ten* de la multireincidència no és la immigració; són bandes estrangeres professionalitzades, i una cosa no té res a veure amb l'altra. Per això, atès que un dels combats del 2010 serà la lluita contra la xenofòbia, poso tant d'èmfasi en la defensa aferrissada del concepte de seguretat. La lluita per la seguretat i, per tant, per les llibertats de tothom és el millor antídoto contra la por als que són diferents. I aquest és un concepte que a Barcelona defensarem radicalment: una lluita radical per la defensa dels drets, de la seguretat, perquè ens agrada compartir l'espai públic. El que necessitem és un

canvi de regles de joc; tothom em diu: "No, no, si enxampar-los, ja els enxampem, el tema és que ara el sistema ha de ser més eficient". Per tant, és la lluita contra la multireincidència.»

Quant a la gent gran, comparteix que les necessitats són creixents. Les projeccions preveuen que tindrem més gent gran, i ens hem d'anar preparant en tots els aspectes, com a ciutadania activa. La gent gran té una part de dimensió assistencial, però també té una part de ciutadania activa, de gent que potser deixa de treballar laboralment, però que cada vegada és un actiu més important de la nostra ciutat. D'acord, per tant, amb la incorporació de Barcelona a la xarxa «Ciutats amigues de la gent gran», impulsada per l'Organització Mundial de la Salut.

Està plenament d'acord amb la ciutat per a tothom. Un cop hem aconseguit unes fites, se n'obren altres de noves. Gràcies a les persones amb discapacitat i la seva lluita hem fet una ciutat millor per a tots. Això cada vegada és més clar. És una lluita que ens serveix a tots. Si algú pensava que era una lluita sectorial, estava equivocat; és tot el contrari; és una lluita transversal, de la qual som la ciutat líder d'Europa, que vol dir del món. Som la ciutat dissenyada. La democràcia ens ha permès, en trenta anys, dissenyar-la de bell nou, de manera que les ciutats d'Europa vénen aquí a veure com es fa una ciutat per a tothom.

Respecte al tema del comerç li sembla que el que s'està demostrant és que el nostre model de comerç urbà de proximitat, de barri, aguanta millor que altres esquemes. Creu que Barcelona no es va equivocar en l'elecció que va fer i, sinó, que li ho diguin a moltes ciutats d'Espanya que van abandonar el comerç de proximitat per fer grans centres comercials a fora, alguns dels quals, segons diuen, ara estan força desèrtics. Han desertificat el centre i el centre comercial.

Està d'acord amb el fet que hem de treballar pel tema de la defensa dels animals. Diu que vam defensar una proposta sobre la nova gossera, que aquesta ciutat va rebutjar, i que estan treballant en una alternativa que trigarà un cert temps. Mentrestant, efectivament, no podem estar dos o tres anys sense millorar determinats equipaments, i els millorarem.

Està d'acord amb el Sr. Enric Piquet, però creu que també estan fent un esforç. La Copa Davis, fantàstic. Té molt clar que, com a ciutat, dia a dia s'ha d'estar al servei de l'esport als barris. Diu que som a l'inici d'un desenvolupament clar d'un mapa d'equipaments esportius, i són aquestes deu instal·lacions que vam dir que ens faltaven les que estan impulsant. Creu que el reforçament del teixit esportiu és el que ens fa grans com a ciutat; hi està absolutament d'acord. La base és l'element important. I de tant en tant podem optar per projectar-nos al món, però el que no farem mai és fer esdeveniments a costa de la base social esportiva.

Al Sr. Jordi Roglà li expressa —agafant-se en positiu el que li ha dit— que el fet que els pobres creguin que potser ara és menys pròxim vol dir que li han reconegut, en tot cas en un cert moment, la seva proximitat. Assegura que no perdrà la proximitat, especialment dels sectors més desafavorits d'aquesta ciutat. Un altre tema és que la proximitat és un valor a la baixa en el mercat mediàtic, no val res. «L'exerceixes perquè t'ho creus, no perquè t'ho comprin els mitjans. La proximitat no és un valor a l'alça, però és el valor en què nosaltres creiem i, per tant, és el que practiquem, amb independència de si es valora o no.»

Sobre la inserció laboral diu que hi estan treballant. Constata que els plans d'ocupació són un mitjà imprescindible, i que la promoció econòmica i la generació de treball és la gran croada, també, del 2010. Diu que prefereix gent que treballi al mercat laboral i que siguin menys clients d'altres polítiques, que també enfortim.

S'apunta a tots els comentaris sobre educació. Diu que el 2009 hem aconseguit el Consorci d'Educació, que no vol dir generar un instrument que acaba sent terra de ningú entre Generalitat i Ajuntament, sinó que comporta la clara implicació de la ciutat en l'educació, la col·laboració de dues entitats. Creu que, *de facto*, s'estan especialitzant xarxes, i que hem d'intentar lluitar contra això; és un tema sobre el qual hi posaran molt d'èmfasi. El combat contra el fracàs escolar és central, perquè equival a la pèrdua d'actiu humà. Cada vegada que sentim que algú no arriba allà on creiem que ha d'arribar és un fracàs col·lectiu, no d'aquella persona en concret, sinó de tots. Per tant, el fracàs escolar nosaltres ens l'apuntem com una gran croada. El que hem de fer va molt més enllà del món estrictament escolar; és un compromís de la ciutat educadora. És evident que, en aquests moments, la nostra taxa de fracàs escolar és excessiva i, a més a més, un fracàs de tots.

Diu que ha d'exercir lideratges a l'ombra i a vegades lideratges més explícits. En tot cas, creu que hi ha una part que consisteix a decidir futur i a superar la crisi. Superar la crisi ens ajudarà a visualitzar molts temes que ara es veuen borrosos. A la ciutat estan passant tantes coses interessants en tots els camps, que percebre-ho és tasca de tots.

I afegeix:

«S'ha parlat de campus d'excel·lència. El 2009 les nostres universitats han presentat projectes d'èxit, d'excel·lència internacional. Som la capital de la Mediterrània, i la gent ha de saber-ho.» Explica que sempre diu que fins que la seva mare no ho tingui clar, no hauran triomfat, perquè és un relat de llarg contingut. Assenyala que el president de Seat l'ha informat que si han decidit apostar per Barcelona és, entre altres coses, perquè som la capital de la Mediterrània, la base del sud d'Europa. Ho diu perquè a vegades hi ha conceptes que semblen molt de macropolítica, de política internacional, i que acaben tenint uns efectes evidents; per exemple, en política industrial, pot ser

un bon marc de creixement futur, com ara la Mediterrània, que pot generar noves línies de producció.»

Tot seguit afirma:

«Per tant, el relat de la nostra capitalitat mediterrània, tot just l'estem iniciant. Si voleu un símbol físic, és Sant Pau. El 2009 ha passat una cosa: després de setanta anys hem fet el nou Sant Pau, sanitari. Això vol dir que els dinou pavellons s'han quedat com a Patrimoni de la Humanitat, i de Barcelona i de Catalunya. Allà dintre hi posarem el nou contingut de la capitalitat de la Mediterrània.

»La nostra ciutat és un gran projecte de convivència. La gràcia de Barcelona és això, i hem de preservar-ho en un moment complicat. És en un moment complicat on nosaltres hem de defensar els nostres valors. Per exemple, el fet que nosaltres, en comptes de rebaixar la nostra cooperació internacional, l'augmentem. Per molts motius, entre altres, els de seguretat. Nosaltres no perdrem la batalla del nord d'Àfrica, perquè ens hi va molt. Si no fos així, perquè ens haurien segrestat tres cooperants? Quin és el missatge que ens estan donant? Que no volen que hi anem a cooperar, perquè s'ho volen quedar ells. Per tant, el diàleg de la Mediterrània té molts components. La Mediterrània ha de ser un espai de trobada o sorgiran conflictes.»

I continua dient:

«M'he apuntat els trenta-set comentaris, i em sembla que tots ells són prou valuosos. En tot cas, si me'ls apunto no és perquè hi estigui plenament d'acord —potser hi estic d'acord en més d'un noranta per cent—, però, en tot cas, perquè com a alcalde, és essencial conèixer els comentaris de la gent que representa la ciutat. És un material absolutament valuós a l'hora d'afrontar el que haguem de fer el 2010 i a l'hora de pensar, entre tots, el que nosaltres hem de ser d'aquí a uns anys.

»Vull agrair les aportacions que esteu fent en el Pla estratègic de turisme, que és una peça fonamental. La primera dècada s'ha caracteritzat per dos fenòmens: un ha estat el turisme; l'altre, el nouvingut. La persona que ha vingut d'un altre lloc del món a construir Barcelona... Això que aquestes persones són "els altres", per a mi s'ha acabat; som nosaltres. I l'altre fenomen és el turisme —que de vegades fa de boc expiatori de molts temes, de molts mals humors—, que com sabeu és una part fonamental del 15 per cent de la nostra riquesa. Però Barcelona ha decidit una cosa molt intel·ligent: no acomodar-nos en aquest fenomen, sinó incorporar-lo en un projecte de ciutat. Només ens interessa aquell turisme que construeixi Barcelona, no el que la utilitzi i la fagociti; l'antítesi del parc temàtic. I això vol dir decisions de ciutat, no només d'Ajuntament, perquè no volem que aquest fenomen ens desvirtui els nostres valors.»

També agraeix les aportacions que han fet en el procés de la construcció de la Diagonal, sobre la qual els demana una aposta forta, perquè sap que és un magnífic termòmetre de l'ambició i de les ganes de continuar construint futur.

Concretament afirma:

«Tingueu-ho clar: la transformació física no és per a demà passat. Contra la demagògia: no és per ara, és que ara anem a pensar què farem d'aquí a un temps. La transformació física vindrà després. Ara, però, hem de decidir quin model de Diagonal volem; és a dir, quin model de ciutat volem. Hem de tenir l'ambició de fer un nou salt. I de la mateixa manera que fa trenta anys hi va haver l'ambició de convertir el Portal de l'Àngel, que era un carrer en què de petit jo hi entrava en cotxe per anar a veure els meus parents al carrer d'Avinyó, ara el passeig ja no és de la ciutat vella, sinó que és del centre de la Barcelona metropolitana. Això és el que tenim en joc. I compto amb tots vosaltres per fer el que vulgueu: una alternativa o l'altra.»

Després d'agrair l'assistència a tothom —«Us ho agraeixo molt, perquè us heu d'estimar molt aquesta ciutat, sincerament—, dona per finalitzada la sessió a les 21.40 hores.

Certifica

La secretària delegada del Consell de Ciutat